vers VO OR vers

LEZING 9
105 MINUTEN

EZECHIEL

Ezechiël 40-48

Het tempelvisioen en de bezwaren tegen een letterlijke vervulling in een toekomstig duizendjarig rijk.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/ezechiel/ezechiel-40-48

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Het laatste tempelvisioen van Ezechiël	3 min	5
2	Welke tempel zag Ezechiël?	3 min	6
3	De gemeente als geestelijke tempel	4 min	7
4	Een tempel onder voorwaarde van bekering	5 min	9
5	De levengevende rivier als geestelijk beeld	5 min	12
6	Huwelijk en dood na de opstanding	4 min	15
7	Lichamelijke besnijdenis en het nieuwe verbond	5 min	17
8	Dierenoffers tegenover het offer van Christus	3 min	21
9	Het eenmalige offer van Jezus in Hebreeën	3 min	22
10	Het oude verbond heeft afgedaan	2 min	24
11	Dierenoffers als gedachtenis aan het kruis	2 min	25
12	Van Levitisch priesterschap naar Melchizedek	6 min	27
13	De tempeldienst in het licht van het kruis	3 min	30
14	De uitleg over de dichtgemetselde Oostpoort	3 min	32

15	De tempelpoort en haar opening op de sabbat	2 min	33
16	De vorst brengt zondoffers voor zichzelf	2 min	35
17	Gangbare tempeluitleg toetsen aan de tekst	3 min	36
18	Rondgang langs poorten, kamers en voorhoven	4 min	38
19	Gods heerlijkheid keert terug naar de tempel	3 min	40
20	Bekering en heiligheid van de tempel	2 min	42
21	Vreemdelingen en de toegang tot de tempel	4 min	44
22	Geestelijke toegang tot Gods gemeente	2 min	46
23	Het land en de positie van de vorst	3 min	47
24	Sabbatten en feesten als schaduw van Christus	3 min	50
25	Looproutes en bescherming van grondbezit	4 min	51
26	De overgang naar de geestelijke tempel	2 min	53
27	De groeiende rivier maakt de Dode Zee levend	4 min	54
28	De levensboom en de genezing van de volken	2 min	57
29	Het levende water bij Joël en Zacharia	3 min	58

30	De Heilige Geest stroomt vanuit de gemeente	4 min	60
31	Vruchtbare bomen en moerassen zonder leven	3 min	62
32	De stad waar de Heere woont	3 min	64
33	Vijf lessen over het Koninkrijk van God	2 min	65
	Om verder te lezen		67

1

Het laatste tempelvisioen van Ezechiël

Laten we Ezechiël hoofdstuk 40 opslaan. We komen nu bij het laatste gedeelte van het boek Ezechiël. Dit is het vierde en laatste visioen dat hij had. We hebben het gehad over zijn andere visioenen in hoofdstuk 1, in de hoofdstukken 8 tot en met 10 en in hoofdstuk 37. Nu hebben we zijn vierde visioen, en dat beslaat negen hoofdstukken, de laatste negen hoofdstukken van dit boek, de hoofdstukken 40 tot en met 48.

Dit gedeelte is een lang gedeelte. In zekere zin zou je het het moeilijkste gedeelte van het Oude Testament kunnen noemen. Ik weet niet of iedereen het erover eens zou zijn welke gedeelten het moeilijkst zijn, maar het is beslist een van de moeilijkste om helemaal door te lezen. Als je het helemaal hebt doorgelezen, denk ik dat je het ermee eens zult zijn dat het een van die passages is, zoals de beschrijvingen van de tabernakel in Exodus, waarvan je zou willen dat er eerder een einde aan kwam, of waarvan je zou willen dat er niet zo ontzettend veel details werden gegeven. Ezechiël is heel breedsprakig, hij herhaalt heel veel, en het lijkt alsof hij veel van dezelfde informatie in minder dan de helft van de ruimte zou kunnen overbrengen. Maar als je trouw hebt volgehouden en je erdoorheen hebt geworsteld, ben je waarschijnlijk blij dat je aan het einde bent gekomen. Want er zijn niet veel andere gedeelten van het Oude Testament die zo moeilijk zijn om helemaal door te lezen en waarbij het zo moeilijk is om vol te houden.

Maar dit gedeelte heeft nog andere moeilijkheden, behalve dat het gewoon moeilijk is om helemaal door te lezen. Het is moeilijk te begrijpen wat er wordt beschreven. Nu, als je niets van theologie wist, of als je niets wist van de geschiedenis van Israël na deze tijd, zou je hier misschien geen moeite mee hebben. Hij ziet een tempel, en er volgt een uitvoerige en gedetailleerde beschrijving van die tempel. Ook worden enkele van de nieuwe rituelen beschreven die erbij horen, en de taken van de priesters en Levieten en van de vorst van het volk. Je zou dit grotendeels gewoon kunnen opvatten als een verwijzing naar een fysieke tempel. Het is beschreven alsof het een fysieke tempel

beschrijft. Als je verder niets van geschiedenis of theologie wist, zou je misschien gewoon aannemen dat dit een beeld was van de tempel die gebouwd zou worden na het herstel uit Babylon.

2

Welke tempel zag Ezechiël?

Bedenk dat Ezechiël schreef toen de Joden als ballingen in Babylon waren. Hun prachtige tempel, die door Salomo was gebouwd, lag op dat moment in puin. Er was geen tempel in Jeruzalem. Hij wordt in het visioen meegevoerd naar, kennelijk, Jeruzalem, en hij ziet de tempel. Nu, welke tempel is dat? Dat is de hamvraag: welke tempel is dit die hij zag? Er stond duidelijk geen tempel op het moment dat hij dit visioen zag. Hij zag dus geen bestaande tempel.

Een van de verschillende mogelijkheden is dat we geloven dat hij de tempel zag die er ooit had gestaan en die nu verwoest was. Met andere woorden, dat hij de tempel uit het verleden zag. Dat lijkt niet erg waarschijnlijk, eenvoudigweg omdat het onnodig lijkt dat hij zo'n visioen van zo'n tempel zou krijgen, terwijl veel mensen die met hun gewone ogen hadden gezien. Wat heeft het voor zin om die man een bovennatuurlijk visioen van dat bouwwerk te geven?

De andere suggestie is natuurlijk dat hij een toekomstige tempel ziet. Binnen die categorie zijn er natuurlijk weer verschillende mogelijkheden. Als hij een tempel zag die in zijn tijd nog niet gebouwd was, wanneer is die dan gebouwd, of wanneer zal die gebouwd worden? Een van de verschillende mogelijkheden die ons zo voor de geest komen, zou de tempel zijn die de Joden herbouwden toen ze uit Jeruzalem terugkwamen. Maar daar zijn problemen mee, want de beschrijving is geen beschrijving van die tempel. De tempel die hier wordt beschreven, is minstens zo rijk versierd en zo uitvoerig uitgewerkt als de tempel van Salomo, zo niet nog meer. Maar de tempel die na de ballingschap werd herbouwd, kwam daar bij lange na niet bij in de buurt. Dit is geen beschrijving van die tempel die Zerubbabel en zijn metgezellen herbouwden.

Daarom hebben sommigen gesuggereerd dat dit een verwijzing is naar een toekomstige tempel. Die ligt ook voor ons nog in de toekomst. Natuurlijk heeft Jeruzalem vandaag geen tempel, maar het fundament van de vroegere tempel is gevonden, en velen geloven dat de Joden hun tempel in Jeruzalem zullen herbouwen. Sommigen denken dat dit een beschrijving is van die tempel die ze zullen bouwen.

De populairste opvatting van vandaag plaatst al deze hoofdstukken in het toekomstige duizendjarige rijk, en heel, heel veel Bijbeluitleggers geloven dat. Het zijn uiteraard de premillennialistische uitleggers die deze opvatting hebben, en dat zijn er veel, en zij zijn tegenwoordig de populaire leraren. Deze negen hoofdstukken horen bij de regering van Christus in het duizendjarige rijk. Wanneer Hij terugkomt, zal Hij Jeruzalem opnieuw tot de lieveling van de aarde maken, en de tempel zal daar worden herbouwd, en de aanbidding zal volgens deze beschrijvingen plaatsvinden. Deze hoofdstukken behoren eigenlijk tot de geliefdste passages over het duizendjarige rijk binnen het premillennialisme, omdat dit alles wordt geplaatst in een tijd die nog in de toekomst ligt, na de wederkomst van Christus.

3

De gemeente als geestelijke tempel

Er is natuurlijk nog een andere mogelijkheid, en dat is te overwegen dat het een beschrijving van een geestelijke tempel zou kunnen zijn. We weten dat in het Nieuwe Testament de gemeente de tempel van de Heilige Geest wordt genoemd. De beschrijving is natuurlijk wel in heel fysieke bewoordingen gesteld. Er wordt gesproken over offers, en over de voorhoven en de muren en de afmetingen enzovoort. Al die dingen worden in heel fysieke bewoordingen weergegeven, alsof het om een letterlijke, fysieke tempel gaat. Toch is het niet onmogelijk dat het naar een geestelijke tempel verwijst.

We staan voor een vergelijkbaar probleem als bij hoofdstuk 38 en 39 over de strijd van Gog en Magog, of Gog, de oppervorst van Magog. We zeiden dat de verschillende mogelijkheden voor de uitleg van dat gedeelte waren: het kan een historische strijd

zijn geweest, het kan een strijd zijn die nog in de toekomst ligt, of het kan een geestelijke strijd zijn. Ligt die in het verleden? Ligt die in de toekomst? Die speelt zich niet in het heden af, tenzij het een geestelijke strijd is.

We zouden hetzelfde kunnen zeggen over de tempel. Is het een tempel uit het verleden? Is het een tempel van de toekomst? Of is het een geestelijke tempel? In dat geval zou die er nu zijn. Het is op dit moment geen fysieke tempel, want op dit moment staat er fysiek geen tempel in Jeruzalem. Maar de gemeente is de tempel van de Heilige Geest, en velen geloven dat deze hoofdstukken in symbolische bewoordingen de geestelijke tempel beschrijven. Hoewel ik er niet zeker van ben dat dit de juiste uitleg is, lijkt het heel goed mogelijk.

Als we bijvoorbeeld kijken naar de beschrijving van de tabernakel in Exodus, dan weet je dat die beschrijving een beschrijving was van hemelse of geestelijke dingen. In dat geval werd de tabernakel echter wel fysiek gebouwd volgens de instructies die waren gegeven. Maar die instructies werden gegeven naar een voorbeeld van iets wat Mozes in de hemelse of geestelijke wereld had gezien toen hij op de berg Sinaï was. Hij had daar iets gezien, een visioen van een geestelijke werkelijkheid, en wat hij in de tabernakel bouwde, was een model van wat hij had gezien.

Je hebt de tabernakel al lang geleden in deze cursus bestudeerd. Je herinnert je dat de tabernakel beslist een geestelijke betekenis had. Het boek Hebreeën vertelt ons dat. Waarschijnlijk hadden we dat ook uit andere delen van de Schrift kunnen afleiden. Het is een beeld van Christus. Het is een beeld van de gemeente. We zouden eenvoudig kunnen zeggen dat het een beeld is van het Koninkrijk van God. De verschillende details van de tabernakel verwijzen op symbolische wijze naar dingen die met het Koninkrijk van God te maken hebben.

Bij de beschrijving van de tabernakel hebben we het geluk dat het Nieuwe Testament naar sommige details van de tabernakel verwijst en ons een geestelijke toepassing geeft. Daardoor hoeven we niet te gissen naar de betekenis van veel onderdelen van de tabernakel. Bij deze tempel krijgen we in het Nieuwe Testament niet veel uitleg. Ons wordt in het Nieuwe Testament alleen herhaaldelijk verteld dat:

> Of weet u niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, Die in u is en Die u van God hebt ontvangen, en dat u niet van uzelf bent?
>
> 1 KORINTHE 6:19

Daarom zouden we kunnen zeggen dat de gemeente, die Zijn tempel is, hier symbolisch wordt uitgebeeld. Dat is een theorie die we bij onze studie van dit gedeelte in elk geval als mogelijkheid voor ogen zullen houden.

Gezien de aard van dit gedeelte kan ik het niet verantwoorden om er uitvoerig bij stil te staan. Tegelijkertijd is het door de lengte ervan moeilijk om het helemaal vers voor vers door te nemen. Maar omdat je het materiaal hebt gelezen, weet je dat sommige delen van dit gedeelte meer in het oog springen dan andere. Sommige delen zijn eenvoudigweg een lange beschrijving van de lengte van muren, voorhoven of vertrekken, afmetingen van het altaar en dergelijke dingen. Over die afmetingen heb ik geen bijzonder inzicht en ik voel er weinig voor om daar commentaar op te geven. Verspreid door deze beschrijving staan veel gedeelten die voor ons wel het bespreken waard zijn. Daarom wil ik die bekijken. Ik wil die eruit lichten en er commentaar op geven.

4

Een tempel onder voorwaarde van bekering

Ik heb al gezegd dat dit geen beschrijving is van een tempel die tot nu toe in Jeruzalem is gebouwd. Als het dus een fysieke tempel beschrijft, zouden we aannemen dat het een toekomstige tempel moet zijn. Er is nog één andere mogelijkheid: het zou een

beschrijving kunnen zijn van de tempel die er had kunnen zijn als de Joden volledig gehoorzaam waren geweest.

Ter ondersteuning van deze gedachte wil ik je een uitspraak laten zien die God tegen Ezechiël doet in hoofdstuk 43, vers 10 en 11. Hij zegt:

> U, mensenkind, breng het huis van Israël de boodschap van dit huis, zodat zij zich schamen vanwege hun ongerechtigheden, en laten zij het ontwerp meten. Als zij zich dan schamen vanwege alles wat zij gedaan hebben, maak hun dan bekend de vorm van het huis, de inrichting ervan, de uitgangen ervan en de ingangen ervan, ja, alle vormen ervan, met alle bijbehorende verordeningen, alle bijbehorende vormen en alle bijbehorende wetten, en schrijf dat voor hun ogen op, zodat zij heel de vorm ervan met alle bijbehorende verordeningen in acht nemen en die houden.
>
> EZECHIËL 43:10-11

Dat wil zeggen: laat deze tempel aan het huis van Israël zien.

Met andere woorden, over de inhoud van deze negen hoofdstukken zei Hij: als het volk zich werkelijk schaamt voor alles wat het heeft gedaan, laat hun dit dan zien, want dan zal het op hen van toepassing zijn. De gedachte kan zijn dat als ze zich niet volledig schamen voor alles wat ze hebben gedaan, als er geen echte bekering is, dit voor hen niet van belang zal zijn. Dat wil zeggen: als er een echte bekering is, een werkelijke omkeer van het volk, dan zal deze tempel een beschrijving zijn van de tempel die God hen zal toestaan te herbouwen. Maar als ze zich niet volledig bekeren, dan is niets hiervan van toepassing. Dat is in elk geval een mogelijke betekenis die we uit vers 11 zouden kunnen halen:

Als ze zich schamen voor alles wat ze hebben gedaan, laat hun dan zien hoe dit huis eruitziet.

Dit zou betekenen dat we zouden kunnen zeggen dat de Joden niet volledig berouw hadden over alles wat ze hadden gedaan. Toen de Joden bijvoorbeeld uit Babylon terugkeerden, keerde maar een heel klein aantal van hen terug. De meeste Joden hadden er niet eens behoefte aan om naar Jeruzalem terug te gaan. Ze bleven in Babylon, waar ze een redelijk goede situatie hadden gevonden. Ze hadden er werk en land en gezinnen, en ze hadden er gewoon geen behoefte aan om te vertrekken. Op grond van het feit dat zo weinig Joden er zelfs maar behoefte aan hadden om naar Jeruzalem terug te gaan, zouden we dus kunnen zeggen dat er misschien geen volledig berouw of volledige schaamte was over wat ze hadden gedaan.

Zelfs onder degenen die teruggingen, waren er wel problemen. We zien in Nehemia en Ezra dat er gevallen waren waarin de rijken de armen onderdrukten. Er waren gevallen waarin sommigen van hun vrouw waren gescheiden en met heidense vrouwen waren getrouwd. Dit waren zaken waartegen Nehemia en Ezra tuchtmaatregelen moesten nemen in de gemeenschap van teruggekeerde ballingen. Daarom zouden we kunnen zeggen dat dit volk niet volledig tot bekering was gekomen en zich niet volledig had omgekeerd. Daardoor is deze tempel, die er had kunnen komen, er nooit gekomen, en daarom zal hij er ook nooit komen.

Dat is in elk geval een mogelijkheid. Misschien wordt hier een tempel en een tempeldienst beschreven die God bedoeld had als beschrijving van de herstelde tempel, maar het was voorwaardelijk. Doordat de Joden niet aan de voorwaarden voldeden, raakte dit hele gedeelte achterhaald. Dat is voor mij een aannemelijke en bevredigende verklaring. Daarmee verdwijnen natuurlijk alle problemen die ontstaan wanneer je zegt dat dit geen beschrijving is van de tempel die daadwerkelijk werd gebouwd. Het hoeft niet noodzakelijk van toepassing te zijn op een tempel die nog gebouwd zal worden. En we hoeven niet in alle details verbanden te vinden tussen die tempel en een geestelijke tempel.

Maar dit wil ik er wel over zeggen. Deze beschrijving wordt zo uitvoerig gegeven. Zelfs als het een hypothetische of mogelijke tempel was, die er zou kunnen komen als ze aan de voorwaarden voldeden, zou ik zeggen dat het bewaren van die beschrijving waardevol is om een geestelijk zinnebeeld te laten zien, ook al is de tempel nooit

gebouwd. Dat wil zeggen: God bepaalde dat de tempel er zo uit moest zien. En de reden daarvoor zou dezelfde zijn als de reden waarom Hij bepaalde dat de tabernakel eruit moest zien zoals hij eruitzag: om de geestelijke tempel uit te beelden.

Dus zou ik zeggen dat we bij het bestuderen van deze hoofdstukken kunnen zeggen dat we beschrijven wat er had kunnen zijn als het volk volledig gehoorzaam was geweest. Tegelijkertijd zou God deze tempel hebben gewild om daarmee bepaalde geestelijke werkelijkheden uit te beelden, net als met de tabernakel. Als we dit doorlezen, zullen we zien dat er beslist een geestelijk aspect aan zit.

5

De levengevende rivier als geestelijk beeld

Als je bijvoorbeeld bijna aan het einde van dit gedeelte komt, bij hoofdstuk 47, zie je in vers 1 water:

> Daarna bracht Hij mij terug naar de ingang van het huis. En zie, er stroomde water uit, van onder de drempel van het huis naar het oosten, want de voorkant van het huis lag naar het oosten. Het water stroomde naar beneden van onder de rechterzijde van het huis, ten zuiden van het altaar.
>
> EZECHIËL 47:1

Dat water stroomt uit de tempel naar buiten, van onder de drempel van de deur. Als we het strikt over een letterlijke tempel hebben, dan is dit iets verbazingwekkends: er ontspringt een waterbron uit de tempel, en het water stroomt naar beneden en wordt een grote rivier. Hij beschrijft hoe die in de Dode Zee uitmondt en de zee levend maakt.

De Dode Zee was dood omdat die zo zout was, en er konden geen vissen of andere dingen in leven. Toch wordt deze rivier in Ezechiël 47 beschreven als een rivier die uit het huis van God stroomt en in de Dode Zee uitmondt. En dan leeft daar plotseling een

menigte vissen. Er zijn daar veel vissers die de vissen vangen. De zee komt tot leven. Dit is levend water. Het is water dat leven geeft aan wat dood is. In hoofdstuk 47, in vers 9, zul je zelfs zien dat de allerlaatste regel zegt:

> Het zal gebeuren dat alle levende wezens die er wemelen, overal waar een van beide beken naartoe komt, zullen leven. Daar zal zeer veel vis zijn, omdat dit water daarheen komt, en alles waarheen deze beek komt, zal gezond worden en leven.
>
> EZECHIËL 47:9

We zien ook dat er aan beide kanten van de rivier bomen groeien, in vers 12 van hoofdstuk 47:

> En langs de beek, langs de oever ervan, zullen aan deze kant en aan de andere kant allerlei vruchtbomen opkomen, waarvan het blad niet zal verwelken en waarvan de vrucht niet zal opraken. Elke maand zullen ze nieuwe vruchten voortbrengen, want het water ervoor stroomt uit het heiligdom. De vrucht ervan zal tot voedsel dienen en het blad ervan tot genezing.
>
> EZECHIËL 47:12

Als je vertrouwd bent met het boek Openbaring, weet je dat Johannes deze beelden samenbrengt in zijn voorstelling van de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde. Hij beschrijft daar:

> En hij liet mij een zuivere rivier zien, van het water des levens, helder als kristal, die uit de troon van God en van het Lam kwam. In het midden van haar straat en aan de ene en de andere zijde van de rivier bevond zich de Boom des levens, die twaalf vruchten voortbrengt — van maand tot maand geeft Hij Zijn vrucht. En de bladeren van de boom zijn tot genezing van de heidenvolken.
>
> OPENBARING 22:1-2

Verwijzing gecontroleerd: de spreker noemde Openbaring 21, maar de bewoording is Openbaring 22:1-2.

Enzovoort. Dit is allemaal ontleend aan de beeldspraak van Ezechiël hier. Maar in Openbaring 21, waar we die beschrijving hebben, of 22, lijkt het erop dat we kijken naar een symbolische voorstelling van geestelijke werkelijkheid.

Werkelijkheden. En dat zou hier vrijwel zeker ook het geval zijn. Want als je het nog eens leest, zul je opmerken hoe de rivier dieper werd naarmate het water verder van zijn bron kwam. En in de loop van deze lezing zullen we enkele van die verzen aan het begin van hoofdstuk 47 lezen. Is het je bij het lezen van hoofdstuk 47 opgevallen dat de engel, of de man, duizend el vanaf de bron van de rivier mat, en dat het water tot de enkels kwam? Toen hij nog eens duizend el verder van de bron ging, kwam het tot de knieën. Nog eens duizend el verder kwam het tot de lendenen, enzovoort. Een paar duizend el later was het zo diep dat het als een snelstromende rivier was.

Het is niet natuurlijk dat rivieren als een stroompje beginnen en gaandeweg groter worden. De enige manier waarop ze groter worden, is als andere kleine stroompjes erin uitmonden. Maar dit is iets bovennatuurlijks, en ik geloof dat het symbolisch is. Natuurlijk geloof ik dat het symbool staat voor waar we het in Johannes hoofdstuk 7 over hadden: de rivier van leven, het levende water dat uit de gemeente stroomt, en dat

is de Heilige Geest. Daar zullen we over praten wanneer we eraan toe zijn. Maar wat ik wil zeggen, is dat alleen al de beschrijving van deze rivier in hoofdstuk 47 ons erop wijst dat er in dit visioen meer wordt beschreven dan alleen natuurlijke verschijnselen. Er is iets geestelijks aan. Er is iets bovennatuurlijks aan.

6

Huwelijk en dood na de opstanding

De meest gangbare opvatting onder de hedendaagse, populaire leraren in de christelijke kerk is dat dit gaat over een toekomstige tempel in het duizendjarig rijk, nadat Jezus is teruggekomen. Die opvatting verwerp ik. Laat me je laten zien waarom ik geloof dat die opvatting niet waar kan zijn. Die opvatting is niet alleen onwenselijk; er staan ook dingen in deze hoofdstukken die bewijzen dat die uitleg onmogelijk juist kan zijn. Laat me je verschillende redenen laten zien.

Kijk om te beginnen naar hoofdstuk 44 en vers 22. Hier wordt het leven van de priesters in deze nieuwe tempel beschreven. Hoofdstuk 44, vers 22 zegt:

> Zij mogen zich geen weduwe of een verstoten vrouw tot vrouw nemen. Zij mogen alleen jonge vrouwen uit het nageslacht van het huis van Israël tot vrouw nemen, of een weduwe die weduwe van een priester is geworden.
>
> EZECHIËL 44:22

Met ‘een verstoten vrouw’ wordt een gescheiden vrouw bedoeld. De spreker legt het Engelse woord ‘maidens’, hier weergegeven als ‘jonge vrouwen’, uit als ‘maagden’. De genoemde weduwe is de weduwe van een overleden priester.

Voordat ik daar iets over zeg, kijk eens naar hoofdstuk 47 en vers 22. Hoofdstuk 47, vers 22:

> En het zal gebeuren dat u het als erfelijk bezit zult doen toevallen aan u en aan de vreemdelingen die in uw midden verblijven, die in uw midden kinderen verwekt hebben. Zij zullen voor u zijn als een ingezetene onder de Israëlieten. Hun zal het met u in erfelijk bezit toevallen, te midden van de stammen van Israël.
>
> EZECHIËL 47:22

In het ene geval hebben we een beschrijving van een priester. In het tweede geval een beschrijving van vreemdelingen, heidenen die onder hen wonen. In beide gevallen wordt verwezen naar het gezinsleven en het huwelijk, vooral in de passage over de priesters in hoofdstuk 44:22. Daar staat dat zijn vrouw geen weduwe of gescheiden vrouw mag zijn, tenzij het de weduwe van een priester is.

Hier zijn twee problemen. Ten eerste zei Jezus in Lukas 20, vers 34 tot en met 36, dat in de opstanding het huwelijk tot het verleden zal behoren en er niet meer getrouwd zal worden. Degenen die het zover brengen, zei Hij, die waardig geacht worden om deel te hebben aan de opstanding van de rechtvaardigen:

> En Jezus antwoordde en zei tegen hen: De kinderen van deze wereld trouwen en worden ten huwelijk gegeven, maar zij die het waard geacht zijn die toekomstige wereld te verkrijgen, en de opstanding uit de doden, zullen niet trouwen en ook niet ten huwelijk gegeven worden. Want zij kunnen niet meer sterven, omdat zij gelijk zijn aan engelen. En zij zijn kinderen van God, omdat zij kinderen van de opstanding zijn.
>
> LUKAS 20:34-36

Met andere woorden, het huwelijk zal niet meer bestaan nadat wij zijn opgewekt.

Als dit over een toekomstig duizendjarig rijk gaat, dan is dat noodzakelijkerwijs na de komst van Christus. En als het na de komst van Christus is, dan is het na de opstanding. En als het na de opstanding is, dan zou er geen huwelijk zijn. Toch staat hier duidelijk een beschrijving van een huwelijk en gezinsleven. Dat kan niet van toepassing zijn op iets na de komst van Christus, want het huwelijk zal tot het verleden behoren wanneer Jezus komt. In de opstanding zijn ze niet getrouwd, staat er in Lukas 20, vers 34 tot en met 36. Dus hier heb je één goede reden.

Ook wordt in dezelfde passage, in hoofdstuk 44 en vers 22, waar we zojuist naar hebben gekeken, iemand genoemd die de weduwe van een priester is. Dat wijst erop dat er mensen zullen sterven. Hoe kunnen mensen na de opstanding sterven, wanneer ze hun opstandingslichaam hebben? Ten eerste zullen ze niet getrouwd zijn. En als ze dat wel waren, zouden hun vrouwen nooit weduwe worden, omdat ze nooit zouden sterven. Nadat Jezus is teruggekomen, zal de dood er niet meer zijn. Bij de opstanding, staat er in 1 Korinthe 15, zal de uitspraak in vervulling gaan:

> Dood, waar is uw prikkel? Graf, waar is uw overwinning?
>
> 1 KORINTHE 15:55

Want daarna zal er geen dood meer zijn. Hoe zouden er dan weduwen kunnen zijn?

7

Lichamelijke besnijdenis en het nieuwe verbond

Je ziet dat de beschrijving, alleen al op grond van die twee punten, ons heel duidelijk zou moeten maken dat we hier niet kijken naar een beeld van iets na de komst van de Heere. Toch is dit de meest verbreide opvatting onder christenen die tegenwoordig in

de media optreden en van wie we de stemmen het vaakst horen. Laat me je nog een reden geven waarom dit niet van toepassing kan zijn op een tijd na de komst van Christus. Kijk naar hoofdstuk 44 en vers 9. Hoofdstuk 44 en vers 9 zegt:

> Zo zegt de Heere HEERE: Geen enkele vreemdeling, onbesneden van hart en onbesneden van lichaam, mag in Mijn heiligdom binnenkomen. Dit geldt voor elke vreemdeling die te midden van de Israëlieten is.
>
> EZECHIËL 44:9

Wat hier wordt gezegd, is dat iemand niet alleen van hart, maar ook lichamelijk besneden moet zijn. Ze moeten lichamelijk besneden zijn om deze tempel binnen te gaan.

Laat me je aandacht richten op het Nieuwe Testament, op Galaten hoofdstuk 5 en vers 6, waar staat:

> In Christus Jezus heeft namelijk niet het besneden zijn enige kracht, en ook niet het onbesneden zijn, maar het geloof, dat door de liefde werkzaam is.
>
> GALATEN 5:6

Met andere woorden, besnijdenis heeft voor God geen betekenis meer nu we in Christus zijn. Het behoort tot het verleden. Of je besneden bent of niet, doet er voor God voortaan niet toe. In Christus is dit allemaal afgeschaft. Dit maakt deel uit van de schaduw die geen betrekking meer heeft op het leven in Christus vandaag.

Er is nog een andere tekst om naar te kijken: 1 Korinthe 7, vers 19. Paulus zegt:

> Besneden zijn is niets en onbesneden zijn is niets, maar het in acht nemen van de geboden van God.
>
> 1 KORINTHE 7:19

Dat is wél iets, zie je. Het enige wat ertoe doet, is het houden van de geboden van God. Besnijdenis doet er voor God helemaal niet toe, en onbesneden zijn is evenmin een punt.

Ook in Galaten, opnieuw, hoofdstuk 6 en vers 15, staat:

> Want in Christus Jezus heeft niet het besneden zijn enige kracht, en ook niet het onbesneden zijn, maar wel dat we een nieuwe schepping zijn.
>
> GALATEN 6:15

We hebben dus drie uitspraken in de geschriften van Paulus waarin hij ons vertelt dat besnijdenis en onbesneden zijn in Christus nooit een punt zijn. Wat er voor God wel toe doet, volgens de passage in Korinthe, is het houden van de geboden van God. Volgens de twee passages in Galaten gaat het Hem erom of je een nieuwe schepping bent, ofwel wedergeboren bent, en of je geloof door liefde werkt. Maar al deze passages benadrukken dat lichamelijke besnijdenis voor God geen punt is.

En in Romeinen 2, vers 28 en 29:

> Want niet híj is Jood die het in het openbaar is, en niet dát is besnijdenis die in het openbaar in het vlees plaatsvindt, maar híj is Jood die het in het verborgene is, en dát is besnijdenis, die van het hart is, naar de geest, niet naar de letter. Zijn lof is niet uit mensen maar uit God.
>
> ROMEINEN 2:28-29

Opnieuw zegt Paulus dat lichamelijke besnijdenis geen onderscheidend kenmerk van Gods volk is. Alleen de besnijdenis van het hart doet ertoe.

Toch lezen we in Ezechiël 44, vers 9, dat iemand niet alleen besneden van hart moet zijn, maar ook besneden van vlees om het heiligdom binnen te gaan. Als dit van toepassing is op een tijd na Zijn wederkomst, dan zou deze verordening, die bij de

eerste komst van Christus haar geestelijke vervulling heeft gekregen, weer teruggaan naar haar vleselijke toepassing na Zijn komst. Dat is in hoge mate onverenigbaar met de leer van het Nieuwe Testament. De Bijbel leert:

> Zo is dan de wet onze leermeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof gerechtvaardigd zouden worden. Maar nu het geloof gekomen is, zijn wij niet meer onder een leermeester.
>
> GALATEN 3:24-25

Zeggen dat we, wanneer Jezus weer terugkomt, opnieuw onder de tuchtmeester zullen komen, lijkt volledig tegen de redenering van Paulus in te gaan. Zeggen dat lichamelijke besnijdenis een vereiste zal zijn nadat Jezus terugkomt, is naar mijn overtuiging, in het licht van het Nieuwe Testament, een absurditeit.

Maar als dit een hypothetische tempel was, met een ritueel dat de Joden na hun terugkeer uit Babylon hadden moeten beoefenen als ze volledig gehoorzaam waren geweest, dan zou het logisch zijn dat besnijdenis vereist was. Want op dat moment in de geschiedenis zouden ze nog onder het oude verbond hebben geleefd.

8

Dierenoffers tegenover het offer van Christus

Een andere overweging sluit naar mijn overtuiging de mogelijkheid helemaal uit dat we hier naar een tempel in het duizendjarig rijk na Jezus' terugkeer zouden kunnen kijken. Als je kijkt naar hoofdstuk 40, vers 38 en 39: ik ga een paar voorbeelden geven van een soort passage die overal in dit gedeelte voorkomt, maar een paar voorbeelden zullen volstaan. Ezechiël 40:38 en 39 zegt:

> Er was een kamer met een ingang bij de muurposten van de poorten. Daar zou men het brandoffer afspoelen. In de voorhal van de poort waren twee tafels aan de ene kant en twee tafels aan de andere kant, om het brandoffer, het zondoffer en het schuldoffer daarop te slachten.
>
> EZECHIËL 40:38-39

In deze tempel zijn voorzieningen voor het brengen van dierenoffers, voor zondoffers, schuldoffers en brandoffers.

Laat ik nog één voorbeeld van dit soort passages bekijken. Hoofdstuk 43 en vers 18:

> Toen zei Hij tegen mij: Mensenkind, zo zegt de Heere HEERE: Dit zijn de verordeningen voor het altaar. Op de dag dat het vervaardigd is om er brandoffers op te brengen en om er bloed op te sprenkelen,
>
> EZECHIËL 43:18

Dit gaat dus werkelijk weer over bloedoffers en over dierenbloed dat op het altaar wordt gesprenkeld.

Om je de waarheid te zeggen: premillennialisten zeggen zonder enige schaamte dat het offerstelsel van Israël opnieuw zal worden ingesteld wanneer Jezus voor duizend jaar terugkomt. Geloven dat dit na Zijn terugkeer opnieuw zal worden ingesteld, is in het

licht van het boek Hebreeën een van de grootste godslasteringen waartoe een christen zich in zijn dwaasheid zou kunnen laten verleiden. Jezus heeft alle offers vervuld in Zijn eigen vlees, doordat Hij als het laatste offer werd geofferd. En aan het kruis zei Hij:

Het is klaar.

Op dat moment scheurde het voorhangsel van de tempel. Daarmee werd uitgebeeld dat het wettelijke stelsel van offers, de tempel, het altaar en al die dingen geen betekenis meer hadden, omdat Christus het tot vervulling en voltooiing had gebracht. Suggereren dat we na Zijn terugkeer weer dieren zullen gaan slachten, is absoluut in strijd met de leer van het Nieuwe Testament.

En ik zou daaraan willen toevoegen dat ons zowel in het Oude Testament als in het Nieuwe wordt verteld dat God geen behagen had in het offeren van dieren. Hij stond het offeren van dieren toe en gebood het offeren van dieren om het offer van Zijn Zoon vooraf te schaduwen, om een levend beeld te geven van wat er bij Zijn komst met Jezus zou gebeuren. Maar aangezien dat gebeurd is, en aangezien de wil van God volmaakt zal worden gedaan nadat Jezus terugkomt, is het naar mijn mening absurd om te suggereren dat ze een stelsel opnieuw zullen instellen waar God nooit van hield en waarin Hij nooit behagen had.

9

Het eenmalige offer van Jezus in Hebreeën

Als je Hebreeën 10 erbij neemt, staat hier een citaat uit Psalm 40. Dit is Hebreeën 10, vers 5 tot en met 7:

> Daarom zegt Hij bij Zijn komst in de wereld: Slachtoffer en graanoffer hebt U niet gewild, maar U hebt voor Mij een lichaam gereedgemaakt. Brandoffers en offers voor de zonde hebben U niet behaagd. Toen zei Ik: Zie, Ik kom — in de boekrol is over Mij geschreven — om Uw wil te doen, o God.
>
> HEBREEËN 10:5-7

Het zojuist gelezen gedeelte uit Hebreeën bevat een citaat uit Psalm 40, vers 7 tot en met 9 in de Nederlandse versnummering.

Dit wordt tegen God gezegd: U, God, hebt in zulke dingen geen behagen gehad.

Let nu op hoe hij dit verder uitwerkt. Nadat hij dit heeft aangehaald, zegt de schrijver van Hebreeën in vers 8:

> Daarvoor had Hij gezegd: Slachtoffer en graanoffer en brandoffers en offers voor de zonde hebt U niet gewild en zij hebben U niet behaagd, hoewel zij overeenkomstig de wet worden gebracht.
>
> HEBREEËN 10:8

Daarmee bedoelt hij: in dit citaat.

> Daarna sprak Hij: Zie, Ik kom om Uw wil te doen, o God. Hij neemt het eerste weg om het tweede daarvoor in de plaats te zetten. Op grond van die wil zijn wij geheiligd door het offer van het lichaam van Jezus Christus, eens en voor altijd gebracht.
>
> HEBREEËN 10:9-10

Wat hij hier nu zegt, is dat David in het citaat zei: ‘God, U had geen behagen in het offerstelsel. U had een hoger doel. Uw wil was niet dat dit stelsel zou blijven bestaan, maar dat U Mij een lichaam zou geven en dat Mijn lichaam als het uiteindelijke offer zou worden gegeven.’

Dat is wat volgens de schrijver van Hebreeën door David in het citaat wordt gezegd. En hij zegt: door te zeggen dat God in deze dingen geen behagen had, maar dat Jezus nu komt om Gods wil te doen, neemt Hij het oude weg en brengt Hij het nieuwe tot stand. Dat wil zeggen: Hij schaft het eens en voor altijd af, zoals hij het aan het eind van vers 10 verwoordt. Door het lichaam van Jezus is dit eens en voor altijd afgehandeld. Dat houdt in dat het offerstelsel nooit meer enige betekenis zal hebben.

En in vers 12 staat ook:

> maar deze Priester is, nadat Hij één slachtoffer voor de zonden geofferd had, tot in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand van God.
>
> HEBREEËN 10:12

Daarmee wordt Jezus bedoeld.

Jezus heeft dus één offer van Zijn lichaam voor de zonden gebracht, voor altijd.

De spreker verbindt ‘voor altijd’ met het gebrachte offer. In het hierboven aangehaalde Nederlandse vers is ‘tot in eeuwigheid’ verbonden met het gezeten zijn aan Gods rechterhand.

Dat houdt in dat het nooit, maar dan ook nooit meer nodig zal zijn om een zondoffer van dierenbloed te brengen, en dat zo'n offer ook nooit meer enige waarde zal hebben.

10

Het oude verbond heeft afgedaan

Als je teruggaat naar Hebreeën 8: we zouden uit het hele boek Hebreeën allerlei passages kunnen aanhalen om de mythe te ontkrachten dat er ooit weer dierenoffers zullen zijn die Gods goedkeuring hebben. In Hebreeën 8 wordt vrij uitvoerig de passage uit Jeremia over het nieuwe verbond aangehaald, de passage in Jeremia 31 waarin een nieuw verbond wordt beloofd. Dat citaat staat in Hebreeën 8, vers 8 tot en met 12. Maar na het citaat zegt hij in vers 13:

> Als Hij spreekt van een nieuw verbond, heeft Hij daarmee het eerste voor verouderd verklaard. En wat oud is verklaard en wat veroudert, staat op het punt te verdwijnen.
>
> HEBREEËN 8:13

Want dat is wat Jeremia zei: er zou een nieuw verbond komen. De schrijver zegt hier dat Hij, door van een nieuw verbond te spreken, het eerste oud heeft gemaakt.

Als er al een verbond is en er een nieuw verbond zal komen, dan houdt de aanduiding van het tweede als een nieuw verbond natuurlijk in dat het eerste een oud verbond is. Met andere woorden: het is oud en het veroudert. En daarom zegt de schrijver van Hebreeën:

Wat versleten raakt en oud wordt, staat op het punt te verdwijnen.

Hij zegt dus dat het verbond van de Sinaï, waarbij het offerstelsel werd ingesteld, nu oud is. God maakt alles nieuw. Hij houdt de oude dingen niet in stand. Die dingen die verouderen, die dingen die oud worden en vergaan, daarvan zegt hij dat ze op het punt staan te verdwijnen. En het is verdwenen, en het zal nooit meer opnieuw worden ingesteld.

11

Dierenoffers als gedachtenis aan het kruis

Hoe rechtvaardigen christenen die geloven in een toekomstig offerstelsel in het duizendjarig rijk hun opvatting? Hun argument is dat de offers van het Oude Testament vooruitwezen naar het kruis, en dat de offers tijdens het duizendjarig rijk op dezelfde manier zullen terugwijzen naar het kruis, zoals het vieren van het Avondmaal dat vandaag voor ons doet. Het wijst terug naar het kruis. Het zal gebeuren ter gedachtenis, in plaats van als iets profetisch.

Maar ook deze gedachte is bijzonder zwak. Allereerst omdat we in Hebreeën lezen dat er geen offers meer zullen zijn die ooit nog enige betekenis zullen hebben, of dat nu ter gedachtenis is of op een andere manier. Jezus heeft eens en voor altijd een offer gebracht. En in Ezechiël staat duidelijk dat de beschreven offers bedoeld zijn als zondoffers, enzovoort. Wat hier in Ezechiël wordt beschreven, is geen gedachtenis. En als het bedoeld was als gedachtenis, waarom zouden we dan niet gewoon brood blijven eten en wijn blijven drinken? Aangezien het doden van dieren God geen behagen gaf, waarom zou Hij dan opnieuw instellen wat Hem geen behagen geeft? En als offers ooit geldig zouden zijn als gedachtenis aan het kruis, waarom zouden ze dan op dit moment

niet geldig zijn als gedachtenis aan het kruis? Waarom zouden we dan niet tot op de dag van vandaag offers blijven brengen om het kruis te gedenken? Het hele argument dat de offers in het duizendjarig rijk waarde zullen hebben als gedachtenis aan wat Jezus aan het kruis heeft gedaan, is een wanhopige poging om een zeer wankele Bijbeluitleg overeind te houden. Die wankele uitleg bestaat erin deze passages in Ezechiël toe te passen op een toekomstig duizendjarig rijk. En ze zijn eenvoudigweg niet te rijmen met wat het Nieuwe Testament leert over het tijdelijke karakter van het offerstelsel.

12

Van Levitisch priesterschap naar Melchizedek

Er is nog iets om op te wijzen in deze hoofdstukken van Ezechiël, dat opnieuw bewijst dat dit niet kan verwijzen naar iets wat zal plaatsvinden nadat Jezus terugkomt. Dat staat in hoofdstuk 44, vers 10 tot en met 14. We kunnen trouwens nog andere passages als deze vinden. Maar er staat:

> Voorzeker, de Levieten die zich ver van Mij hebben gehouden toen Israël afdwaalde — die van achter Mij afgedwaald zijn, hun stinkgoden achterna — moeten wel hun ongerechtigheid dragen; toch moeten zij in Mijn heiligdom dienstdoen en de ambten bij de poorten van het huis vervullen, en ook dienstdoen in het huis. Zij moeten zelf het brandoffer en het slachtoffer voor het volk slachten en zij moeten zelf voor hen ter beschikking staan om hen te dienen. Omdat zij de Israëlieten gediend hebben voor de ogen van hun stinkgoden en voor het huis van Israël een struikelblok van ongerechtigheid zijn geworden, daarom heb Ik Mijn hand tegen hen opgeheven, spreekt de Heere HEERE, en moeten zij hun ongerechtigheid dragen. En zij mogen niet tot Mij naderen om Mij als priester te dienen, en dicht bij al Mijn geheiligde dingen komen, bij de allerheiligste dingen. Zij moeten hun smaad dragen en hun gruweldaden, die zij gedaan hebben. Ik zal hen aanstellen tot mannen die hun taak ten behoeve van het huis vervullen, voor heel de dienst ervan en voor alles wat er gedaan wordt.
>
> EZECHIËL 44:10-14

Enzovoort. Het gaat over de verantwoordelijkheden van de Levieten. Dan staat er in vers 15:

> Maar de Levitische priesters, de zonen van Zadok, die hun taak ten behoeve van Mijn heiligdom vervuld hebben toen de Israëlieten van Mij afdwaalden, díe mogen in Mijn nabijheid komen om Mij te dienen. Zij mogen voor Mijn aangezicht staan om aan Mij vet en bloed aan te bieden, spreekt de Heere HEERE.
>
> EZECHIËL 44:15

Enzovoort. Zo gaat het verder over de priesters, de zonen van Zadok.

Deze passages spreken over Levieten en Aäronitische priesters die een blijvende taak hebben en in de tempel de stoffelijke offers brengen waar we het zojuist over hadden. Het Nieuwe Testament maakt heel duidelijk dat de Levitische orde, de Levieten, de priesters van Aäron, tot het verleden behoren en nooit meer in ere hersteld zullen worden. Ze zijn vervangen door een hoger priesterschap, dat naar de orde van Melchizedek.

We zouden hiervoor nog even naar Hebreeën kunnen gaan, ditmaal naar Hebreeën hoofdstuk 7. We zouden grote gedeelten van dit hoofdstuk kunnen lezen, maar we nemen slechts een paar verzen. Vanaf vers 11 staat er:

> Als dan door het Levitische priesterschap de volmaaktheid bereikt had kunnen worden — want onder dit priesterschap had het volk de wet ontvangen — waarom was het dan nog nodig dat er een andere Priester naar de ordening van Melchizedek zou opstaan, Eén van Wie niet gezegd kan worden dat Hij naar de ordening van Aäron was?
>
> HEBREEËN 7:11

Dat wil zeggen, door de Levieten en het stelsel waarin de Levieten een bijzondere taak binnen het priesterschap hadden. Als dat stelsel de volmaaktheid kon brengen die God had gewild:

Want als het volk onder dat priesterschap de wet heeft gekregen, waarom moest er dan nog een andere priester komen zoals Melchizedek, en niet zoals Aäron?

Vers 12:

> Als het priesterschap verandert, vindt er immers ook noodzakelijkerwijs een verandering van de wet plaats. Want Hij van Wie deze dingen gezegd worden, behoort tot een andere stam, waarvan niemand zich ooit tot de altaardienst begeven heeft.
>
> HEBREEËN 7:12-13

Dan gaan we verder naar vers 18, Hebreeën 7:18:

> Want de terzijdestelling van het voorgaande gebod vindt plaats vanwege zijn zwakheid en nutteloosheid. De wet heeft namelijk niets tot volmaaktheid gebracht, maar de totstandbrenging van een betere hoop, waardoor wij tot God naderen, doet dat wel.
>
> HEBREEËN 7:18-19

Dit gaat over het feit dat zelfs het Oude Testament al vooruitwees naar een nieuw priesterschap. In Psalm 110 werd over de Messias gezegd:

> Hij zou voor eeuwig Priester zijn naar de ordening van Melchizedek.
>
> PSALMEN 110:4

De schrijver van Hebreeën redeneert als volgt: als het Levitische priesterschap, het priesterschap dat in de dagen van David bestond, toereikend was en datgene was waar God uiteindelijk naar zocht, waarom sprak Hij dan over een tijd waarin een beter priesterschap zou worden ingesteld? Als het eerste goed was, als het eerste alles deed wat het moest doen, als de volmaaktheid door dat priesterschap kwam, waarom dan over een ander spreken? Waarom verbeteren wat goed genoeg is?

Hij betoogt dat alleen al het feit dat er een priester naar de orde van Melchizedek werd voorzegd, in plaats van naar de orde van Aäron, een erkenning van David was dat het Levitische priesterschap niet toereikend was en dat er iets beters moest komen. In vers 18, dat we gelezen hebben, staat:

Het eerdere gebod wordt dus ingetrokken omdat het zwak is en geen nut heeft.

Met andere woorden, het gebod dat de Levieten en de zonen van Aäron tot priesters maakte, is opgeheven. Het is voorbij. Er is nu een betere Priester en een beter priesterschap. En er staat dat dat priesterschap zwak en nutteloos was.

De gedachte dat God het priesterschap van Melchizedek van Jezus zal afnemen en opnieuw een priesterschap zal instellen, dat eigenlijk het oude priesterschap is, gaat iets verder dan ik persoonlijk bereid ben te gaan. Dat was immers, zoals de schrijvers van de Schrift zelf erkenden, een zwak en nutteloos priesterschap. Ik wil geen nieuwtestamentische waarheid ontkennen om een interpretatie van een vreemde oudtestamentische passage te ondersteunen, en dan ook nog een heel vreemde interpretatie.

13

De tempeldienst in het licht van het kruis

Geloven dat er tijdens het duizendjarig rijk, nadat Jezus terugkomt, huwelijken zullen worden gesloten, gaat in tegen de uitspraak van Jezus dat dit in de opstanding niet zal gebeuren. Geloven dat er mensen zouden sterven, dat er christenen zouden sterven, dat er priesters zouden sterven in diezelfde periode, zou ingaan tegen het hele begrip van de opstanding. Spreken over besnijdenis die opnieuw noodzakelijk wordt, of over het offeren van dieren, of over het opnieuw aanstellen van de Levieten en de zonen van

Zadok als priesters: al deze dingen wijzen erop dat het nieuwe verbond in deze passage in Ezechiël nog niet in beeld is. Dat het nieuwe verbond nog niet gekomen is, omdat het oude er nog steeds is. Tenzij deze dingen beeldspraak zijn voor het geestelijke priesterschap, de geestelijke offers, de geestelijke besnijdenis, enzovoort. Dat is een mogelijkheid.

Als we dit hele gedeelte van Ezechiël opvatten als een beschrijving van de geestelijke tempel, de gemeente, dan kunnen we zeggen: als dat geestelijk is, dan zijn die andere dingen ook geestelijk. Hij zinspeelt op de geestelijke besnijdenis van het hart. Hij spreekt over geestelijke offers die wij brengen, zoals de Bijbel zegt, en over het geestelijke priesterschap.

> U dan, u zult voor Mij een koninkrijk van priesters en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden die u tot de Israëlieten moet spreken.
>
> EXODUS 19:6

Maar alleen al het feit dat deze dingen geestelijk moeten worden opgevat om ze op het heden te kunnen toepassen, laat zien dat het natuurlijke tot het verleden behoort. We kunnen niet verwachten dat deze dingen in de toekomst letterlijk zullen plaatsvinden.

We kunnen ze opvatten als een geestelijke voorstelling van de gemeente of, zoals ik zei, als een mogelijke regeling onder voorwaarden, die er zou zijn gekomen als de Joden gehoorzamer waren geweest dan ze waren. Maar die is er nooit gekomen, omdat ze niet aan de voorwaarden voldeden. Het zou heel goed passen bij de periode tussen de tijd van Ezechiël en de komst van Christus, voordat Jezus het nieuwe verbond instelde, als de Joden gehoorzaam waren geweest en dit was ingevoerd. Maar om de redenen die ik zojuist heb gegeven, geloof ik dat het Nieuwe Testament ons absoluut verbiedt deze hoofdstukken toe te passen op iets na de terugkomst van Jezus, hoewel dit tegenwoordig de populairste opvatting onder christenen is. Ik heb het gevoel dat die gewoon voorbijgaat aan het hele onderwijs van deze passage, en vooral aan dat van het Nieuwe Testament.

14

De uitleg over de dichtgemetselde Oostpoort

Een andere mythe die we naar mijn gevoel moeten ontzenuwen, wordt nog steeds op grote schaal onderwezen. Misschien is die niet zo wijdverbreid als de algemene mythe dat dit over de tempel van het duizendjarig rijk gaat. Als je die nog niet hebt gehoord, is dat prima; misschien krijg je die nog te horen. Maar dezelfde mensen die dit op een tempel in het duizendjarig rijk toepassen, hebben een interessante uitleg van hoofdstuk 44, vers 1 tot en met 3. Laten we dat hoofdstuk opslaan. Hoofdstuk 44, vers 1 tot en met 3. Daar staat:

> Toen bracht Hij mij terug via de poort van het buitenste heiligdom die naar het oosten gekeerd was, maar die was gesloten. En de HEERE zei tegen mij: Deze poort moet gesloten blijven. Hij mag niet geopend worden en niemand mag erdoor binnenkomen, want de HEERE, de God van Israël, is erdoor binnengekomen. Daarom moet hij gesloten blijven. Wat de vorst betreft, de vorst, alleen hij mag erin zitten om brood te eten voor het aangezicht van de HEERE. Via de voorhal van de poort mag hij binnenkomen en via dezelfde weg naar buiten gaan.
>
> EZECHIËL 44:1-3

Dit gaat over een poort die voor algemeen gebruik gesloten moet zijn. Alleen de vorst mag die gebruiken. Hoe wordt dit door de populaire premillennialisten uitgelegd? Als je met een premillennialistische groep een rondreis door het Heilige Land maakt, wijzen ze je op de Oostpoort van de stad Jeruzalem. Die ligt aan de oostkant, tegenover de Olijfberg. En als je zo'n rondreis maakt, zul je zien dat die poort met bakstenen is dichtgemetseld. Het is geen open poort. Hij is gesloten. Hij is helemaal dichtgemetseld.

Hij is blijkbaar dichtgemetseld omdat hij verontreinigd is. Als ik me niet vergis, hebben de Arabieren daar in die poort zelfs een begraafplaats aangelegd om die te verontreinigen, zodat de Joden die niet zouden gebruiken. En hij is dichtgemetseld. Ik weet niet meer of het de Joden of de Arabieren waren die hem hebben dichtgemetseld. Waar het om gaat, is dat hij al honderden jaren dichtgemetseld is.

Als je tijdens een rondreis door het Heilige Land die volledig dichtgemetselde Oostpoort ziet, wordt je misschien verteld dat die dicht blijft totdat Jezus terugkomt. Hij is de Vorst, en wanneer Hij terugkomt, zal Hij Zijn voeten op de Olijfberg zetten en die in tweeën splijten, volgens de beschrijving in Zacharia 14. En vandaar zal Hij vervolgens in triomf door deze oostpoort lopen. Totdat Hij komt en totdat Hij door die poort gaat, zal die poort dichtgemetseld blijven, want in vers 2 staat:

> En de HEERE zei tegen mij: Deze poort moet gesloten blijven. Hij mag niet geopend worden en niemand mag erdoor binnenkomen, want de HEERE, de God van Israël, is erdoor binnengekomen. Daarom moet hij gesloten blijven.
>
> EZECHIËL 44:2

Het is voor de vorst.

De redenering hier is dus dat we een profetie hebben over deze dichtgemetselde poort van Jeruzalem, die aan de oostkant ligt. Je kunt vandaag zien dat hij dichtgemetseld is. Die profetie zou zeggen dat hij nooit geopend zal worden totdat Jezus komt, en wanneer Hij komt, zal Hij erdoorheen gaan. Hij is de Vorst.

15

De tempelpoort en haar opening op de sabbat

Dit beeld van Jezus Die door deze dichtgemetselde oostpoort van Jeruzalem gaat, is volledig gebaseerd op de verzen die we zojuist hebben gelezen. Als het dus niet in deze verzen staat, staat het nergens in de Bijbel. Staat het in deze verzen? Nee. Merk allereerst op dat hier niet de oostpoort van de stad wordt beschreven, maar de

oostpoort van het heiligdom. Het heiligdom is de tempel. Er staat tegenwoordig geen tempel in Jeruzalem. Daarom is er vanzelfsprekend ook geen oostpoort van het heiligdom. Er is geen heiligdom. En hier wordt niet de stadspoort beschreven. De stad Jeruzalem beslaat uiteraard een veel groter gebied dan het tempelcomplex zelf. Hier wordt niet de poort beschreven die nu dichtgemetseld is. Bovendien is deze tempelpoort die hier wordt beschreven, niet voor honderden jaren blijvend dichtgemetseld. Hij is alleen zes dagen per week gesloten en wordt op de sabbat geopend. Dat lezen we in hoofdstuk 46, vers 1 en 2:

> Zo zegt de Heere HEERE: De poort van de binnenste voorhof die naar het oosten gekeerd is, moet op de zes werkdagen gesloten blijven, maar op de sabbatdag geopend worden. Ook op nieuwemaansdag moet hij geopend worden. Dan zal de vorst van buiten binnenkomen via de voorhal van de poort, en bij de deurpost van de poort blijven staan. De priesters moeten zijn brandoffers en zijn dankoffers bereiden en hij zal zich neerbuigen op de drempel van de poort en dan naar buiten gaan. Maar de poort mag tot de avond niet gesloten worden.
>
> EZECHIËL 46:1-2

Enzovoort.

Wat we hier zien, is dat deze poort, waarvan in hoofdstuk 44, vers 1 tot en met 3 wordt gezegd dat hij gesloten is, elke sabbat wordt geopend. Het beschrijft geen permanent verzegelde poort die honderden jaren lang verzegeld blijft. Het beschrijft de gang van zaken waarbij de poort zes dagen van de week wordt gesloten en alleen op de sabbat wordt geopend. Dan kan de vorst er volgens vast gebruik doorheen gaan om de offers te brengen die voor hem zijn voorgeschreven. Dit vertelt ons opnieuw dat de vorst in deze passage niet Jezus is. De vorst in deze passage kan Jezus niet zijn. Het is helemaal geen verwijzing naar Zijn wederkomst.

16

De vorst brengt zondoffers voor zichzelf

Als de vorst Jezus is, hebben we een paar heel, heel ernstige problemen, want hoofdstuk 45, vers 17 zegt:

> Op de vorst rust de taak te zorgen voor de brandoffers, het graanoffer en het plengoffer op de feesten, op nieuwemaansdagen en op de sabbatten: op alle feestdagen van het huis van Israël. Hij moet zorgen voor het zondoffer, het graanoffer, het brandoffer en de dankoffers om verzoening te doen voor het huis van Israël.
>
> EZECHIËL 45:17

De gedachte is dan dat Jezus, in dit geval de Vorst, offers gaat brengen om verzoening te doen, terwijl Hij het uiteindelijke offer voor verzoening al heeft gebracht. Maar nu gaat Hij stieren en bokken offeren, niet ter gedachtenis, maar om verzoening te doen. Met andere woorden, dit moeten verzoenende offers zijn. Zeggen dat Jezus, nadat Hij Zijn bloed heeft vergoten voor de uiteindelijke verzoening, tijdens een duizendjarige regering geregeld dierenoffers gaat brengen om verzoening te doen voor de zonden van het volk, komt naar mijn mening heel dicht bij godslastering. Ik vind het onvoorstelbaar dat welke christen dan ook dit zou kunnen geloven.

Kijk naar vers 22 van hoofdstuk 45. Hoofdstuk 45, vers 22 zegt:

> Dan moet de vorst op die dag voor zichzelf en voor de hele bevolking van het land voor een jonge stier als zondoffer zorgen.
>
> EZECHIËL 45:22

Dit zondoffer is niet alleen iets wat de vorst voor het volk brengt. Hij doet het ook voor zichzelf. Met andere woorden, voor zijn eigen zonden en voor die van hen. Is deze vorst Jezus? Het is onmogelijk dat dit Jezus zou zijn. Jezus is geen zondaar. Het is

volstrekt onnodig dat Jezus een zondoffer voor Zichzelf brengt. Wat het brengen van zondoffers voor het volk betreft, dat heeft Hij eens en voor altijd aan het kruis gedaan. Hij zal het nooit meer doen.

Dus als je van de vorst in deze passage Jezus maakt, en de oostpoort van de tempel verandert in de oostpoort van de stad, en daar een poort van maakt die honderden jaren verzegeld blijft totdat Jezus terugkomt en erdoorheen loopt, dan neem je eenvoudigweg de informatie in dit hoofdstuk niet serieus.

17

Gangbare tempeluitleg toetsen aan de tekst

Zoals ik eerder heb gezegd, zijn deze hoofdstukken en veel andere hoofdstukken van Ezechiël moeilijk te begrijpen. Ik kan het mensen niet kwalijk nemen als ze niet de gelegenheid hebben gehad, of niet de wijsheid hebben gehad, of wat dan ook, om deze hoofdstukken grondig te bestuderen. Ik kan het hun niet kwalijk nemen dat ze het geloven als de leraren hun vertellen dat dit over de oostpoort van Jeruzalem gaat, enzovoort, zoals ik daarnet besprak. Maar bij de leraren zelf kan ik wel mijn vraagtekens zetten, want waarom zeggen ze zulke dingen? Als ze leraren zijn, lezen ze de passage dan niet voordat ze er onderwijs over geven? Je zou toch denken dat ze die behoren te lezen voordat ze met zulke ideeën komen. Als ze die zorgvuldig hadden gelezen, zie ik niet hoe ze op die ideeën hadden kunnen komen. Het staat niet in de passage. Het is een mythe.

Of je het nu wel of niet eerder hebt gehoord, het wordt op grote schaal onderwezen. Het is een van die dingen die als een opmerkelijke vervulling van profetie worden beschouwd: dat deze poort nog steeds verzegeld is en verzegeld zal blijven totdat Jezus komt. Is dat niet opmerkelijk? Ezechiël voorspelde honderden jaren vóór Christus dat hij verzegeld zou zijn, enzovoort. Maar er staat niet dat hij verzegeld zal zijn. Er staat dat hij zes dagen van elke week gesloten zal zijn. En de vorst kan duidelijk Jezus niet zijn. Laten we dat dus in gedachten houden. Je kunt in de toekomst mensen tegenkomen die deze opvatting aan je voorhouden. Ze komt heel vaak voor.

Alleen al uit de dingen die we hebben onderzocht, ook al hebben we tot nu toe nog niet heel veel van de passage gelezen, kun je zien dat dit eigenlijk alleen op een oudtestamentische situatie kan slaan. De enige manier waarop dit in het natuurlijke vervuld had kunnen worden, zou vóór het kruis zijn geweest, voordat Jezus kwam. Als het op iets sinds die tijd van toepassing is, moet het geestelijk worden opgevat. De offers en alles moeten geestelijk worden opgevat. Zoals ik zei, je kunt in zekere zin kiezen. Je kunt zeggen dat het een beeld is van het geestelijke, en dat zou het kunnen zijn. Je zou ook kunnen zeggen dat het een beeld is van wat er in het natuurlijke zou zijn geweest als de Joden zich hadden bekeerd, en dat zou ook kunnen. Beide kunnen waar zijn. God kan ons dit beeld hebben gegeven en daarmee hebben gezegd: 'Dit is wat Ik werkelijk wil dat er gebeurt wanneer jullie naar het land terugkeren.' Maar de reden waarom Hij het zo zou willen, is dat dit iets in de geestelijke wereld zou uitbeelden. We kunnen dus begrijpen dat beide interpretaties relevant zijn. Maar één interpretatie die niet kan kloppen, is dat je dit toepast op een toekomstig duizendjarig rijk nadat Jezus is teruggekomen. En toch is het een van de favoriete zogenaamde passages over het duizendjarig rijk.

18

Rondgang langs poorten, kamers en voorhoven

Laten we hier eens een stukje doorheen gaan. Ik ga dit uiteraard niet vers voor vers lezen, en dat zou ook niet nuttig of aangenaam zijn. Maar het begint met een man in vers 1 van hoofdstuk 40.

> In het vijfentwintigste jaar van onze ballingschap, aan het begin van het jaar, op de tiende van de maand, in het veertiende jaar nadat de stad was verslagen, op diezelfde dag was de hand van de HEERE op mij en bracht Hij mij erheen. In visioenen van God bracht Hij mij naar het land van Israël. Hij zette mij op een zeer hoge berg, met daarop aan de zuidzijde iets als het bouwsel van een stad. Hij bracht mij erheen, en zie, een Man. Zijn uiterlijk was als het uiterlijk van koper en in Zijn hand was een linnen koord en een meetlat. En Hij stond in de poort.
>
> EZECHIËL 40:1-3

Dat zou een koord zijn, een meetkoord.

Die meetlat zou misschien een el of zo lang zijn geweest. Hij zou bedoeld zijn om korte afstanden te meten, om kleine dingen op te meten, zoals het altaar en dergelijke. Het linnen koord zou meer op een meetlint lijken, voor grotere afmetingen. Deze man gaat vervolgens het huis opmeten, en alle hoeken en alle afmetingen en alle onderdelen van elke kamer en elk meubelstuk en alles. Dit wordt allemaal uitvoerig beschreven, en dat is het gedeelte dat ik zonder veel commentaar zou willen overslaan.

Zijn rondgang door de tempel begint met een nauwkeurige bestudering van de poorten, te beginnen met de oostelijke poort en vervolgens de andere. Dan gaat hij het gebied binnen dat de buitenste voorhof van de tempel wordt genoemd. Daar bekijkt hij die kamers die naar binnen gericht zijn en langs de muren van de buitenste voorhof liggen. Deze waren blijkbaar bedoeld als opslagruimten, of als kamers waar de priesters de dieren konden voorbereiden voordat ze die daadwerkelijk naar buiten

brachten, naar het altaar. Of mogelijk waren het in sommige gevallen zelfs slaapvertrekken voor de priesters die van wat verder weg kwamen en twee weken per jaar dienst moesten doen. Ze hadden een verblijfplaats nodig zolang ze dienst hadden, dus verbleven ze in deze kamers. Er waren dertig van deze kamers rondom.

Daarna gaat hij de andere poorten bekijken, en hij gaat de binnenste voorhof binnen. Hij bestudeert de poorten die toegang geven tot de binnenste voorhof, waar alleen de priesters mochten komen. Hij was natuurlijk een priester, dus hij kon daar naar binnen, ook als het geen visioen was geweest. Ook van die poorten zijn er drie: één aan de noordkant, één aan de zuidkant en één aan de oostkant. De reden dat er aan de westkant geen poort is, is dat de tempel zelf helemaal aan de westelijke kant van het terrein staat. Aan die kant is er buiten niets waar je naartoe zou kunnen gaan. Alleen aan de twee zijkanten en aan de voorkant van de tempel zijn er poorten.

In vers 38 tot en met 43 van hoofdstuk 40 staat een beschrijving van allerlei benodigdheden voor het brengen van offers. Dan staat er in vers 44 tot en met 47 deze beschrijving van de priesterkamers, en vervolgens van de voorhal van de tempel in vers 48 en 49.

Dan gaan we verder naar hoofdstuk 41, en daar staat in vers 1 tot en met 4 een beschrijving van het heilige. Vervolgens krijgen we een beschrijving van de zijkamers waar we het over hebben, in hoofdstuk 41, vers 5 tot en met 12. Het is niet nodig dat we op al die dingen uitvoerig ingaan. Vers 13 tot en met 15 geven ons de afmetingen van de tempel. En dan geven vers 16 tot en met 26 ons de versieringen en de inrichting van de tempel, die we niet zullen bestuderen. Het gaat over de verschillende poorten en de deuren die met twee vleugels opengaan en dat soort dingen, palmbomen die de ruimte versieren. Er wordt een prachtige tempel beschreven.

Hoofdstuk 42 gaat in vers 1 tot en met 14 over priesterkamers op het tempelplein. Vervolgens geven de resterende verzen, vers 15 tot en met 20, de buitenmaten van het tempelterrein.

19

Gods heerlijkheid keert terug naar de tempel

Laten we verdergaan naar hoofdstuk 43. Hoofdstuk 43 is belangrijk omdat de heerlijkheid van de Heere door de oostpoort naar de tempel terugkeert. De terugkeer van de heerlijkheid van de Heere naar de tempel wordt natuurlijk tegenover het vertrek van de heerlijkheid van de Heere geplaatst, dat in zijn tweede visioen te zien was. In het tweede visioen dat Ezechiël kreeg, zag hij, zoals je je herinnert, de gruweldaden die in Jeruzalem werden gepleegd. En hij zag het vertrek van de heerlijkheid van de Heere uit de tempel. Dit stond in hoofdstuk 8 tot en met 11 van Ezechiël. En in hoofdstuk 11, geloof ik dat het was, zag hij daadwerkelijk het vertrek van de heerlijkheid door de oostpoort van de tempel. Hier in hoofdstuk 43 ziet hij deze nieuwe tempel en komt de heerlijkheid door de oostpoort binnen. Dus God komt terug naar Zijn tempel. Zo had het kunnen zijn.

Vers 1 van hoofdstuk 43:

> Daarop leidde Hij mij naar de poort, de poort die naar het oosten gekeerd was.
>
> EZECHIËL 43:1

> En zie, de heerlijkheid van de God van Israël kwam uit de richting van het oosten, en Zijn geluid was als het bruisen van machtige wateren, en de aarde werd verlicht vanwege Zijn heerlijkheid. En de aanblik van het visioen dat ik zag, was als het visioen dat ik gezien had, toen ik kwam om de stad te gronde te richten. Het waren visioenen als het visioen dat ik aan de rivier de Kebar gezien had. Toen wierp ik mij met het gezicht ter aarde.
>
> EZECHIËL 43:2-3

Dat zou het visioen zijn waarin hij de gruweldaden zag en de verwoesting en het vertrek van de heerlijkheid uit de stad voorspelde.

Die twee eerdere visioenen hadden natuurlijk de beschrijving gegeven van de wagen met de cherubs en dat alles, en de wielen. En hij zegt dat hij nu hetzelfde zag, maar dat de heerlijkheid deze keer naar binnen ging in plaats van naar buiten.

> En de heerlijkheid van de HEERE kwam het huis binnen via de poort die op het oosten uitzag. Toen hief de Geest mij op en bracht mij in de binnenste voorhof. En zie, de heerlijkheid van de HEERE had het huis vervuld. Daarop hoorde ik Iemand uit het huis met mij spreken, terwijl de Man naast mij bleef staan,
>
> EZECHIËL 43:4-6

Dus de Heere spreekt vanuit de tempel tot Ezechiël. Zodra de heerlijkheid terugkeert, spreekt de Heere tot Ezechiël, terwijl de man met het meetinstrument er zwijgend bij staat.

Vers 7:

> en Hij zei tegen mij: Mensenkind, dit is de plaats van Mijn troon en de plaats van Mijn voetzolen, waar Ik voor eeuwig wonen zal onder de Israëlieten. Zij die van het huis van Israël zijn, zullen Mijn heilige Naam niet meer verontreinigen, zij en hun koningen, met hun hoererij en met de dode lichamen van hun koningen op hun offerhoogten. Terwijl zij hun drempel bij Mijn drempel plaatsten en hun deurpost naast Mijn deurpost, zodat er alleen een muur tussen Mij en hen was, verontreinigden zij Mijn heilige Naam met hun gruweldaden, die zij deden, zodat Ik hen ombracht in Mijn toorn.
>
> EZECHIËL 43:7-8

enzovoort.

Dan zegt Hij in vers 9:

> Nu zullen zij hun hoererij en de dode lichamen van hun koningen ver van Mij houden, zodat Ik voor eeuwig onder hen wonen zal.
>
> EZECHIËL 43:9

De uitdrukking ‘de lijken van hun koningen’ verwijst naar het feit dat ze sommige van hun koningen hebben vermoord.

20

Bekering en heiligheid van de tempel

> U, mensenkind, breng het huis van Israël de boodschap van dit huis, zodat zij zich schamen vanwege hun ongerechtigheden, en laten zij het ontwerp meten.
>
> EZECHIËL 43:10

Ik heb deze verzen al gelezen, waarin Hij in vers 11 zegt:

> Als zij zich dan schamen vanwege alles wat zij gedaan hebben, maak hun dan bekend de vorm van het huis, de inrichting ervan, de uitgangen ervan en de ingangen ervan, ja, alle vormen ervan, met alle bijbehorende verordeningen, alle bijbehorende vormen en alle bijbehorende wetten, en schrijf dat voor hun ogen op, zodat zij heel de vorm ervan met alle bijbehorende verordeningen in acht nemen en die houden.
>
> EZECHIËL 43:11

dan moet je hun dit laten zien, al deze dingen. Dat wijst erop dat ze hun gruweldaden moeten wegdoen, zich moeten schamen voor alles wat ze hebben gedaan, hun leven moeten beteren, zich moeten bekeren. En als ze dat doen, dan zal dit visioen voor hen zijn.

En in vers 12 staat:

> Dit is de wet voor het huis; op de top van de berg is heel het gebied ervan helemaal rondom allerheiligst. Zie, dit is de wet voor het huis.
>
> EZECHIËL 43:12

We zullen niet verder lezen in dit hoofdstuk. De verzen 13 tot en met 17 gaan over het brandofferaltaar. Eigenlijk gaat het vanaf dit punt helemaal tot en met hoofdstuk 46, vers 24 over de voorschriften voor de aanbidding in de tempel. Daarom zullen we die niet in detail behandelen. Dit loopt van hoofdstuk 43:13 tot hoofdstuk 46:24. Als je een of ander schema maakt, dan is dit een gedeelte dat gewijd is aan een beschrijving van de voorschriften voor de aanbidding in de tempel.

En het eerste deel daarvan, de verzen 13 tot en met 17, gaat over het brandofferaltaar. En dan volgen van vers 18 tot vers 27, de rest van het hoofdstuk, verordeningen voor het altaar. Dus in de rest van dit hoofdstuk staat vooral het altaar centraal, waar de offers worden gebracht.

21

Vreemdelingen en de toegang tot de tempel

Hoofdstuk 44, daarvan hebben we de verzen 1 tot en met 3 al gelezen, over de oostpoort die gesloten is. Die is speciaal bestemd voor de vorst om erdoor naar binnen en naar buiten te gaan. Vanaf vers 4 wordt er gesproken over vreemdelingen, vermoedelijk

heidenen. We zullen hier een stukje van lezen.

> Vervolgens bracht Hij mij via de noorderpoort tot vóór het huis. Ik zag, en zie, de heerlijkheid van de HEERE had het huis van de HEERE vervuld. Toen wierp ik mij met het gezicht ter aarde. De HEERE zei tegen mij: Mensenkind, sla er acht op, zie met uw ogen en hoor met uw oren alles wat Ik met u spreken zal aangaande alle verordeningen van het huis van de HEERE en aangaande alle wetten ervan. Sla acht op hen die het huis binnengaan, en op al wie van het heiligdom uitgesloten wordt, en zeg tegen die opstandigen, tegen het huis van Israël: Zo zegt de Heere HEERE: Het is voor u lang genoeg geweest met al uw gruweldaden, huis van Israël, want u hebt vreemdelingen binnengebracht, onbesnedenen van hart en onbesnedenen van vlees, om in Mijn heiligdom te laten zijn, zodat zij Mijn huis ontheiligden; want u bood Mijn brood — het vet en het bloed — aan, en zij verbraken Mijn verbond door al uw gruweldaden. Verder hebt u uw taak ten behoeve van Mijn geheiligde dingen niet vervuld. U stelde voor uzelf mensen aan om uw taak ten behoeve van Mij in Mijn heiligdom te vervullen. Zo zegt de Heere HEERE: Geen enkele vreemdeling, onbesneden van hart en onbesneden van lichaam, mag in Mijn heiligdom binnenkomen. Dit geldt voor elke vreemdeling die te midden van de Israëlieten is. Voorzeker, de Levieten die zich ver van Mij hebben gehouden toen Israël afdwaalde — die van achter Mij afgedwaald zijn, hun stinkgoden achterna — moeten wel hun ongerechtigheid dragen;
>
> EZECHIËL 44:4-10

En hij gaat verder over de verantwoordelijkheid van de Levieten. Waar ik hier op wil wijzen, is dat dit, als je het letterlijk opvat, alleen op het Oude Testament van toepassing zou kunnen zijn. Want geen vreemdeling, dat wil zeggen geen buitenlander, niemand anders dan Joden, kan deze tempel binnengaan. Een van de grote boodschappen van het Nieuwe Testament is dat alle voorrechten van Israël nu ook aan gelovige heidenen toebehoren, en dat wij nu samen met hen deelhebben aan:

> Als nu enige van die takken afgerukt zijn, en u, die een wilde olijfboom bent, in hun plaats bent geënt en mede deel hebt gekregen aan de wortel en de vettigheid van de olijfboom,
>
> ROMEINEN 11:17

en dat er vandaag geen onderscheid is tussen Jood en heiden. Dus deze scheidslijn trekken tussen de Jood en de heiden, zeggen dat geen heiden of vreemdeling het huis mag binnengaan, zou op geen enkel moment sinds het kruis van toepassing kunnen zijn. Het zou alleen in de tijd daarvoor geldig kunnen zijn. In de tijd daarvoor zou het heel goed van toepassing zijn, omdat de Joden afgescheiden moesten blijven van de heidenen.

De heidenen mochten niet in de voorhof van de Joden komen. De reden waarom Paulus werd gearresteerd toen hij in het boek Handelingen voor de laatste keer naar Jeruzalem ging, was zelfs dat hij er ten onrechte van werd beschuldigd een heiden in de voorhof van de Joden te hebben gebracht. Buiten de poort van de voorhof van de Joden stond daadwerkelijk een bord waarop stond dat elke heiden die voorbij dat punt kwam, ter dood zou worden gebracht. Zo streng was de toegang beperkt: er mochten geen heidenen naar binnen.

22

Geestelijke toegang tot Gods gemeente

Dit kan vóór het kruis van toepassing zijn. Sinds het kruis kan het alleen geestelijk van toepassing zijn. Als er staat dat geen vreemdeling of onbesnedene van hart of lichaam het heiligdom mag binnengaan, kunnen we dit nu alleen geestelijk toepassen op

degenen die vreemdelingen zijn ten opzichte van het verbond van Christus. Wie niet wedergeboren en door het bloed gereinigd is, kan niet binnenkomen. Als we de beschrijving van het nieuwe Jeruzalem in het boek Openbaring lezen, in hoofdstuk 21 en 22, zien we:

> Maar buiten bevinden zich de honden, de tovenaars, de ontuchtplegers, de moordenaars, de afgodendienaars en ieder die de leugen liefheeft en doet.
>
> OPENBARING 22:15

En als die stad de gemeente is of het Koninkrijk van God voorstelt, wordt daarmee natuurlijk eenvoudig gezegd dat niet de heidenen worden geweerd, maar dat iedereen wordt buitengesloten die geen deel heeft aan het door Christus ingestelde verbond, iedereen die geen christen is. Dat zou geestelijk gezien waar zijn voor de gemeente. We moeten dus ofwel zeggen dat dit geestelijk over de gemeente spreekt, dat we deze woorden geestelijk moeten opvatten in plaats van letterlijk, ofwel, als we ze letterlijk opvatten, dat ze niet van toepassing kunnen zijn op enige tijd sinds het kruis.

Daarna gaat hij in op de verantwoordelijkheden van de Levieten en vervolgens specifiek op die van de priesters, die de zonen van Zadok zijn, helemaal tot en met vers 27. En vervolgens gaat het in vers 28 tot en met 31 over hun bijzondere erfdeel. Het hoofdstuk eindigt dus met een bespreking van de priesters en Levieten.

23

Het land en de positie van de vorst

Hoofdstuk 45, vers 1 tot en met 8, beschrijft in wezen de toewijzing van de heilige grond. De stam Juda bevindt zich ten noorden van het heiligdom, de stam Benjamin ten zuiden ervan. Aan weerszijden, ten oosten en ten westen van het heiligdom, dus tussen het heiligdom en de Middellandse Zee en tussen het heiligdom en de rivier de Jordaan, ligt aan elke kant gebied van de vorst. En direct rondom het heiligdom ligt gebied van de Levieten en grond van de stad.

We hoeven die dingen niet in het bijzonder te weten, maar we lezen herhaaldelijk over de vorst. In dit hoofdstuk komt hij opnieuw ter sprake. Hij heeft een bepaald gebied, land dat hem is toegewezen; dat is zijn land. Ook zijn offers, zijn bijzondere offergaven, bijzondere offergaven aan hem, worden in vers 13 tot en met 17 genoemd.

Wie is deze vorst? Ik heb gezegd dat het Jezus niet kan zijn, omdat de dingen die over hem worden gezegd, nooit over Jezus gezegd zouden kunnen worden. Aan de andere kant hebben de Joden sinds de dagen van Ezechiël nooit een vorst gehad. Ze hebben nooit een koning gehad. Het huis van David lag vanaf de tijd van Ezechiël in puin en is nooit hersteld, behalve in Christus. En omdat Christus de laatste, uiteindelijke, blijvende, eeuwige Koning van Israël is, zullen ze na Hem nooit meer een andere hebben.

Daarom moeten we zeggen dat dit opnieuw van toepassing is op de hypothetische situatie. God had het koninkrijk van David kunnen en willen herstellen, nog onder het oude verbond. Dat betekent niet dat daarmee de noodzaak van het nieuwe verbond zou zijn vervallen. Maar tijdelijk, tussen de terugkeer uit Babylon en de komst van Christus, had deze regeling kunnen bestaan als ze gehoorzamer waren geweest. Ze hadden weer vorsten en koningen kunnen krijgen. En deze vorsten uit het huis van David zouden bijzondere plichten en bijzondere voorrechten en bijzondere toegewezen stukken grond hebben gehad, enzovoort. Dat wordt hier beschreven.

In vers 9 tot en met 12 van hoofdstuk 45 doet God een algemene oproep aan het volk om eerlijk te zijn. Hij zegt:

> Zo zegt de Heere HEERE: Laat het u genoeg zijn, vorsten van Israël! Doe geweld en verwoesting weg en doe recht en gerechtigheid. Hef uw afpersingen van Mijn volk op, spreekt de Heere HEERE. U moet een zuivere weegschaal, een zuivere efa en een zuivere bath hebben. De efa en de bath moeten een vaste inhoudsmaat hebben, zodat een bath een tiende van een homer bevat, en ook een efa een tiende deel van een homer. De maat ervan moet volgens de homer zijn. De sikkel zal twintig gera waard zijn. De pond zal voor u twintig sikkel plus vijfentwintig sikkel plus vijftien sikkel waard zijn.
>
> EZECHIËL 45:9-12

Met ‘afpersingen’ wordt onderdrukking bedoeld. Een ‘zuivere weegschaal’ is een eerlijke weegschaal.

Dit zijn verschillende maten die in de handel worden gebruikt. Ze moeten rechtvaardig zijn in hun zakelijke omgang.

Enzovoort. Hij dringt er dus bij hen op aan om onderdrukking en oneerlijkheid uit hun onderlinge omgang weg te doen.

24

Sabbatten en feesten als schaduw van Christus

Daarna worden in vers 13 tot en met 17 de offergaven aan de vorst beschreven, vervolgens in vers 18 tot en met 25 enkele voorschriften voor de feesten, waarmee dat hoofdstuk eindigt. In hoofdstuk 46 wordt verwezen naar de viering van nieuwe manen en sabbatten. Hoofdstuk 46:1 zegt:

> Zo zegt de Heere HEERE: De poort van de binnenste voorhof die naar het oosten gekeerd is, moet op de zes werkdagen gesloten blijven, maar op de sabbatdag geopend worden. Ook op nieuwemaansdag moet hij geopend worden.
>
> EZECHIËL 46:1

En er wordt besproken wat er bij de aanbidding op de sabbat en de nieuwe manen moet gebeuren.

Ik heb er eerder niet op gewezen, maar dit gedeelte geeft ook aan dat dit sinds het kruis niet meer van toepassing is. Paulus noemde sabbatten en nieuwemaansdagen immers specifiek als gelegenheden die sinds het kruis niet bindend zijn voor gelovigen. Ik wil je aandacht vestigen op één passage in het bijzonder, Kolossenzen 2, vers 16 en 17. Paulus zei:

> Laat dus niemand u veroordelen inzake eten of drinken, of op het punt van een feestdag, een nieuwe maan of de sabbatten. Deze zaken zijn een schaduw van de toekomstige dingen, maar het lichaam is van Christus.
>
> KOLOSSENZEN 2:16-17

Hij zegt dat de sabbatdagen en de nieuwemaansdagen en andere aspecten van de Joodse wet slechts een schaduw zijn. Ze zijn een voorbijgaand beeld dat maar tijdelijk een vage voorstelling geeft van een bepaalde werkelijkheid. Die werkelijkheid is in Christus ten volle zichtbaar, en aan de schaduw hoef je niet langer vast te houden. En

daarom zegt hij dat je je door niemand moet laten oordelen over het onderhouden van zulke dingen. Als hij zegt dat je om zulke dingen niet geoordeeld kunt worden, betekent dat dat er geen wet is die ze eist. Als de wet zou eisen dat we de sabbat of de feestdagen of de nieuwemaansdagen onderhouden, en als we dat niet zouden doen, dan zouden we daarvoor geoordeeld worden, omdat we een wet overtreden. Maar als hij zegt:

Laat niemand je veroordelen.

of, met andere woorden, als ze je wel oordelen, trek je daar dan niets van aan, dan zegt hij dat hierover voor de christen geen wet bestaat. En de sabbat en de nieuwemaansdagen waren een tijdelijke, schaduwachtige voorafbeelding van iets werkelijks dat in Christus gekomen is. Daarom zijn deze dingen niet meer nodig. In de eerste acht verzen wordt over de sabbat en de nieuwemaansdagen gesproken.

25

Looproutes en bescherming van grondbezit

In hoofdstuk 46, vers 9 en 10, staat een interessant stukje van twee verzen. Daar staat eenvoudig dat de mensen, wanneer ze daar aanbidden, dwars door de tempel heen moeten lopen. Als ze door de noordpoort naar binnen gaan, moeten ze door de zuidpoort naar buiten gaan. Als ze door de zuidpoort naar binnen gaan, moeten ze door de noordpoort naar buiten gaan. Ze moeten niet door één poort naar binnen gaan en door dezelfde poort weer naar buiten gaan. En de betekenis hiervan is niet duidelijk. Het zou heel duidelijke praktische doelen dienen als er een feestdag was of iets dergelijks en er duizenden aanbidders waren. Om de stroom mensen in beweging te houden, moeten de mensen natuurlijk één kant op gaan, door de ene poort naar binnen en door de andere naar buiten. Anders zouden ze proberen om te keren en zich een weg te banen tegen de menigte in die langs dezelfde weg naar binnen komt.

Het kan zijn dat dit eenvoudig beschrijft dat er bij veel aanbidders een voortdurende, soepele doorstroming van mensen moet zijn, van voetgangers. Dan moeten mensen niet proberen terug te gaan en naar buiten te gaan langs de weg waarlangs ze

binnenkwamen. Ze moeten er gewoon op rekenen dat ze helemaal doorlopen. Als dit een geestelijke betekenis heeft, weet ik niet zeker wat die is, dus zal ik niet proberen er commentaar op te geven.

In vers 11 tot en met 15 staan nog enkele andere algemene voorschriften, en vervolgens wordt in vers 16 tot en met 18 de wet gegeven die de vervreemding van bezit verbiedt. In vers 16 staat:

> Zo zegt de Heere HEERE: Wanneer de vorst een van zijn zonen een geschenk geeft, is het diens erfelijk bezit. Dat zal zijn zonen toebehoren, dat zal hun bezit in erfelijk bezit zijn. Maar wanneer hij een geschenk uit zijn erfelijk bezit aan een van zijn dienaren geeft, zal dat van hem zijn tot het jaar van zijn vrijlating. Dan zal het naar de vorst teruggaan. Voorwaar, het is zijn erfelijk bezit, het zal zijn zonen toebehoren. De vorst mag niets nemen van het erfelijk bezit van het volk door hen uit hun bezit te verdringen. Hij mag zijn zonen alleen van zijn eigen bezit in erfelijk bezit geven, zodat Mijn volk niet verspreid wordt, ieder verdrongen uit zijn eigen bezit.
>
> EZECHIËL 46:16-18

Het beginsel lijkt hier te zijn dat wanneer de vorst, of vermoedelijk iemand anders, stukken land schenkt, die gewoonlijk in handen van de ontvanger blijven tot het jubeljaar. Dan gaan alle stukken land terug naar hun oorspronkelijke eigenaars. Dit geldt in alle gevallen, behalve wanneer de vorst iets aan zijn zonen geeft. Als hij iets aan zijn zonen geeft, mogen ze het ook tijdens het jubeljaar en daarna houden, omdat hun land eigenlijk niet buiten de familie terechtkomt. De gedachte is dat toen God aan Israël stukken land per familie gaf, die stukken land voor altijd in dezelfde familie moesten blijven. Als iemand dus een stuk land moest verkopen omdat hij arm was, kon dat land natuurlijk tijdelijk buiten het bezit van zijn familie raken. Maar elk

vijftigste jaar, het jubeljaar, hoorde het land strikt genomen terug te gaan naar zijn oorspronkelijke eigenaar. Zo zou er nooit een blijvende vervreemding van bezit zijn ten koste van de familie die het oorspronkelijk bezat.

Dan krijgen we regelingen voor het koken van de offermaaltijden, alleen van belang voor degenen die dat willen doen. Als je een Leviet uit het huis van Zadok bent, wil je deze passage misschien lezen. Als je ooit van plan bent in de tempel in Jeruzalem te werken, geven vers 19 tot en met 24 daarvoor de instructies.

26

De overgang naar de geestelijke tempel

Ik heb hoofdstuk 47 al ter sprake gebracht, maar we willen het wat nauwkeuriger bekijken. Hoofdstuk 47 neemt heel duidelijk een andere wending na de zaken die je volledig in natuurlijke zin zou kunnen opvatten. De beschrijving van de muren en de voorhoven en de vertrekken van het altaar, de voorschriften voor het brengen van offers, de voorschriften voor het binnengaan en verlaten van het complex: al die dingen zou je zo kunnen begrijpen dat ze geen andere betekenis hebben dan de natuurlijke dingen die ze lijken te beschrijven. Maar wanneer je bij hoofdstuk 47 komt, worden, zoals ik al zei, de dingen die alleen maar natuurlijk zijn duidelijk achtergelaten. Er worden geestelijke dingen geïntroduceerd, er worden bovennatuurlijke dingen geïntroduceerd.

Wat we kunnen overwegen, en misschien is dat wel terecht, is dat de natuurlijke beschrijvingen van de tempel tot op dit punt, zoals ik al zei, afhankelijk zijn van gehoorzaamheid. Maar de dingen die nu worden beschreven, zijn geestelijk en onvoorwaardelijk. In wezen zullen de dingen die hier worden beschreven gaan gebeuren, maar ze zullen niet in het natuurlijke gaan gebeuren. Hier wordt iets bovennatuurlijks beschreven. En het feit dat het boek Openbaring delen van de hoofdstukken 47 en 48 van Ezechiël overneemt en verwerkt in de beschrijving van de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde, wijst erop dat wat Ezechiël hier ziet, iets is dat wel degelijk een geestelijke en blijvende vervulling in de gemeente heeft.

En misschien moeten we het dus zo zien dat Ezechiël in het begin laat zien hoe de natuurlijke tempel eruit zou zien. Maar omdat hij voorziet dat zij niet aan de voorwaarden zullen voldoen, gaat hij verder met een beschrijving van de geestelijke aspecten van de geestelijke tempel, de gemeente. En het is mogelijk dat, zoals ik eerder zei, alle negen hoofdstukken over de geestelijke tempel gaan. Maar dat zou ik niet dogmatisch willen verdedigen. Het staat echter buiten kijf dat we nu bij materiaal komen waarvan het Nieuwe Testament aangeeft dat het in de gemeente wordt vervuld.

Er staat:

27

De groeiende rivier maakt de Dode Zee levend

> Daarna bracht Hij mij terug naar de ingang van het huis. En zie, er stroomde water uit, van onder de drempel van het huis naar het oosten, want de voorkant van het huis lag naar het oosten. Het water stroomde naar beneden van onder de rechterzijde van het huis, ten zuiden van het altaar.
>
> EZECHIËL 47:1

Dat wil zeggen, van de tempel.

> Vervolgens bracht Hij mij naar buiten via de noorderpoort en leidde mij buitenom rond naar de buitenpoort, in de richting die naar het oosten gekeerd is. En zie, uit de rechterzijde borrelde water. Toen de Man naar het oosten naar buiten ging, was er een meetlint in Zijn hand. Hij mat duizend el en liet mij door het water gaan: het water kwam tot de enkels.
>
> EZECHIËL 47:2-3

Dit is de man die de metingen doet.

Dat wil zeggen, hij volgde de loop van de rivier, duizend el vanaf het huis, vanaf de bron ervan.

Het water stond tot aan de enkels.

> Hij mat weer duizend el en liet mij door het water gaan: het water kwam tot de knieën. Toen mat Hij er weer duizend en liet mij erdoor gaan: het water kwam tot de heupen.
>
> EZECHIËL 47:4

Vanaf dat punt.

> Nog eens mat Hij duizend el: het was een beek waar ik niet door kon gaan, want het water was heel hoog — water waar men alleen zwemmend door kon, een beek waar men anders niet door kon gaan.
>
> EZECHIËL 47:5

Hier is een rivier die steeds dieper wordt naarmate hij verder van zijn bron komt. Daar zullen we het zo over hebben.

> Hij zei tegen mij: Hebt u het gezien, mensenkind? Toen leidde Hij mij en bracht mij terug naar de oever van de beek. Toen ik teruggekeerd was, zie, bij de oever van de beek stonden zeer veel bomen, aan deze kant en aan de andere kant. Hij zei tegen mij: Dit water stroomt weg naar het oostelijke gebied en stroomt in de Vlakte naar beneden en komt in de zee. In de zee uitgestort, wordt het water gezond.
>
> EZECHIËL 47:6-8

Dat zou naar het oosten zijn. De zee zou de Dode Zee zijn.

Van alle zeeën was de Dode Zee degene die genezing van het water nodig had. Die genezing zou het water zoet maken, waardoor er dingen in zouden kunnen leven. Zelfs vandaag kan er niets in de Dode Zee leven, omdat het zoutgehalte zo hoog is. Het is net als het zoutmeer in Utah. Je kunt er niet in zinken. Het water heeft een te hoge dichtheid. Je kunt niet eens zinken. Je blijft gewoon bovenop drijven.

> Het zal gebeuren dat alle levende wezens die er wemelen, overal waar een van beide beken naartoe komt, zullen leven. Daar zal zeer veel vis zijn, omdat dit water daarheen komt, en alles waarheen deze beek komt, zal gezond worden en leven. Verder zal het gebeuren dat er vissers langs zullen staan vanaf Engedi tot En-Eglaïm. Er zullen droogplaatsen voor sleepnetten zijn. Hun vis zal van elke soort zijn, zeer talrijk, zoals de vis in de Grote Zee. Maar de moerassen ervan en de poelen ervan zullen niet gezond worden: ze zijn aan het zout prijsgegeven. En langs de beek, langs de oever ervan, zullen aan deze kant en aan de andere kant allerlei vruchtbomen opkomen, waarvan het blad niet zal verwelken en waarvan de vrucht niet zal opraken. Elke maand zullen ze nieuwe vruchten voortbrengen, want het water ervoor stroomt uit het heiligdom. De vrucht ervan zal tot voedsel dienen en het blad ervan tot genezing.
>
> EZECHIËL 47:9-12

28

De levensboom en de genezing van de volken

Zoals ik al zei, wordt deze beschrijving weer opgepakt in Openbaring 22, in de eerste drie verzen ongeveer. In Openbaring 22, in de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde, zien we een rivier uit Jeruzalem stromen. Aan weerszijden van die rivier groeit de boom des levens. Over de boom des levens die langs de rivier groeit, wordt gezegd:

> Hij brengt twaalf soorten vruchten voort, twaalf keer per jaar.
>
> OPENBARING 22:2

Blijkbaar eenmaal per maand. Ook hier staat in vers 12:

De boom zal elke maand vruchten dragen.

Ook staat er in Openbaring 22:

> De bladeren van de boom zijn tot genezing van de volken.
>
> OPENBARING 22:2

Dat lijkt sterk op:

De bladeren zullen als medicijn dienen.

Voor de genezing van de volken.

Als we dit hier bij Ezechiël lezen en het letterlijk zouden kunnen nemen, zouden we de indruk krijgen dat het voedsel, of de vrucht van de boom, bedoeld was als lichamelijk voedsel en de bladeren als lichamelijk geneesmiddel. Maar wanneer Johannes deze beelden samenbrengt en zegt:

> En hij liet mij een zuivere rivier zien, van het water des levens, helder als kristal, die uit de troon van God en van het Lam kwam. In het midden van haar straat en aan de ene en de andere zijde van de rivier bevond zich de Boom des levens, die twaalf vruchten voortbrengt — van maand tot maand geeft Hij Zijn vrucht. En de bladeren van de boom zijn tot genezing van de heidenvolken.
>
> OPENBARING 22:1-2

Verwijzing gecontroleerd: de spreker noemde Openbaring 21, maar de bewoording is Openbaring 22:1-2.

dan kunnen we zien dat hij het niet heeft over lichamelijke genezing van ziekte. Deze bomen brengen veeleer genezing van de heidenwereld in geestelijke zin, een geestelijke genezing, misschien zelfs een genezing van relaties.

29

Het levende water bij Joël en Zacharia

Laat ik een paar punten naar voren brengen. Het eerste wat we in dit hoofdstuk zien, is de rivier met water. Dit is niet de enige plaats in het Oude Testament waar we deze rivier zien. Nog bij onze behandeling van Johannes hoofdstuk 7 bracht dat hoofdstuk ons ertoe naar deze passage en een paar andere te kijken. Joël beschrijft bijvoorbeeld in Joël 3:18 een rivier met water die ook uit het heiligdom komt, uit Jeruzalem dus. Volgens Joël 3:18 stroomt die rivier ook naar het oosten. Het is blijkbaar dezelfde rivier. Er staat dat die het dal van Sittim bevloeit, zodat het hele dal van de woestijn een vlakte wordt. Dat lijkt op wat hier staat, want ook in dit geval bevloeit deze rivier de oostelijke woestijn.

Het dal, of het gebied, van Sittim ligt, zoals ik al aangaf, vanuit Jeruzalem gezien aan de overkant van de Jordaan. Daarom is het wat moeilijk om dit letterlijk te nemen. Je een letterlijke rivier voorstellen die een andere letterlijke rivier kruist en het dal aan de overkant bevloeit, is natuurkundig een onmogelijkheid. Je zou kunnen zeggen:

> Want geen ding zal bij God onmogelijk zijn.
>
> LUKAS 1:37

Tegelijkertijd, hoewel het waar is dat bij God niets onmogelijk is, zijn er elementen, vooral in de passage uit Joël, Joël 3:18, die erop wijzen dat dit niet letterlijk bedoeld is. Het feit dat de ene rivier een andere rivier kruist, is een van de punten die ons op die gedachte brengen. De andere aanwijzingen zijn dat de heuvels van melk stromen enzovoort, dat er melk uit de bergen stroomt, en dat er honing en wijn enzovoort stromen. Het gaat om zegen in het algemeen, maar het is een figuurlijke, poëtische beschrijving, geen letterlijke.

Bij Joël zien we dezelfde rivier, later ook in een van de laatste hoofdstukken van het Oude Testament, Zacharia 14 en vers 8. Zacharia 14:8 zegt:

> Op die dag zal het geschieden dat er levend water vanuit Jeruzalem zal stromen, de ene helft ervan naar de zee in het oosten en de andere helft ervan naar de zee in het westen: 's zomers en 's winters zal het plaatsvinden.
>
> ZACHARIA 14:8

De Engelse vertaling die de spreker gebruikt, noemt deze zeeën de ‘voorste’ en de ‘achterste’ zee. De voorste zee zou de zee vóór Jeruzalem zijn, de Dode Zee, en de achterste zee zou de zee achter Jeruzalem zijn, de Middellandse Zee.

Met andere woorden, het zal een blijvende rivier zijn, die het hele jaar door stroomt.

In dit vers, in Zacharia 14:8, staat dat het rivieren van levend water zijn. Dat stemt overeen met Ezechiël, want Ezechiël zegt dat overal waar de rivier komt, genezing plaatsvindt, leven komt. Bedenk dat Ezechiël 47 en vers 9 zegt:

> Het zal gebeuren dat alle levende wezens die er wemelen, overal waar een van beide beken naartoe komt, zullen leven. Daar zal zeer veel vis zijn, omdat dit water daarheen komt, en alles waarheen deze beek komt, zal gezond worden en leven.
>
> EZECHIËL 47:9

Dit is dus levend water dat uit Jeruzalem stroomt, uit de tempel.

30

De Heilige Geest stroomt vanuit de gemeente

Wat onze aandacht op deze dingen vestigde, was onze behandeling van Johannes hoofdstuk 7. Ik wil graag dat je daar nog eens naar kijkt, want dat moet in dit verband genoemd worden. In Johannes hoofdstuk 7, de verzen 37 tot en met 39, lezen we de woorden van Jezus en de toelichting van Johannes. Met ‘Wie in Mij gelooft’ bedoelt Jezus de christen:

> En op de laatste, de grote dag van het feest, stond Jezus daar en riep: Als iemand dorst heeft, laat hij tot Mij komen en drinken. Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt: Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. En dit zei Hij over de Geest, Die zij die in Hem geloven, ontvangen zouden; want de Heilige Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was.
>
> JOHANNES 7:37-39

Dus het levende water, de rivieren van levend water, is de Heilige Geest. Jezus zei:

Zoals de Schrift zegt, zullen er uit de buik van wie in Mij geloven rivieren van levend water stromen.

Waar in de Schrift staat dat? Ik wees erop dat er geen Schriftgedeelte in het Oude Testament is dat die uitspraak in die termen, in die woorden doet. Maar we hebben zojuist enkele Schriftgedeelten onderzocht die spreken over levend water dat stroomt vanuit het midden van Jeruzalem en de tempel die in deze passages beschreven worden. Omdat het Nieuwe Testament de gemeente zowel een tempel als een Jeruzalem noemt, het geestelijke Jeruzalem, het hemelse Jeruzalem, brengen deze gegevens ons tot de overtuiging dat Jezus verwijst naar deze passages in Ezechiël en Zacharia en Joël. Waaruit zou volgens deze Schriftgedeelten levend water stromen? Uit Jeruzalem. Maar Jezus zei: uit degenen die in Hem geloven. Het gezelschap van degenen die in Hem geloven, is het nieuwe Jeruzalem. De gemeente is de tempel van de Heilige Geest.

Wat we in Ezechiël zien, is dus een beeld van de gemeente, van de Heilige Geest Die vanuit de gemeente stroomt, en van de zegeningen van de Heilige Geest die de dorre plaatsen van de aarde bevloeien: het evangelisatiewerk van de gemeente, het getuigenis van de Geest aan de volken, de genezing van de volken. De verwijzing naar de genezing van de Dode Zee is heel symbolisch, omdat die leven brengt aan wat dood was. Dat is wat de Geest brengt. Hij brengt leven op de vleugels van het Evangelie wanneer de gemeente het Evangelie brengt.

Deze zegen wordt steeds dieper naarmate hij verder van de bron komt. Met andere woorden, hij groeit maar door. Bij de wederkomst van Christus zal het niet slechts een stroompje zijn. Jezus beschreef Zijn Koninkrijk als een mosterdzaadje dat klein begon en in de loop van de geschiedenis uitgroeide tot iets groots. Zo is het ook met de beweging van de Geest in de wereld, die op de Pinksterdag klein begon met 120 mensen. Vandaag de dag loopt het aantal mensen dat erdoor is aangeraakt en met de Geest vervuld is, beslist in de miljoenen. Alleen al in China zijn er zo'n 100 miljoen christenen die met de Geest vervuld zijn.

Deze rivier is dieper en breder geworden en is inmiddels een enorme rivier die niemand kan oversteken. In het begin kon iemand erdoorheen waden, maar nu is het zo'n stortvloed, zo'n beweging, zo'n wereldwijde verspreiding van de zegeningen van

de Geest van God, dat niemand die kan tegenhouden. Niemand kan deze rivier oversteken. Je kunt er alleen maar in zwemmen. Je kunt je er alleen maar door laten meevoeren. Hij bevloeit de Dode Zee, en de Dode Zee brengt vissen voort, en er worden vissers beschreven die deze vissen vangen. Jezus zei tegen Petrus en zijn vrienden, die vissers waren:

> En Hij zei tegen hen: Kom achter Mij aan, en Ik zal u vissers van mensen maken.
>
> MATTHEÜS 4:19

Ik geloof dat hier opnieuw wordt verwezen naar het evangelisatiewerk van de gemeente.

31

Vruchtbare bomen en moerassen zonder leven

Het beeld verandert enigszins van een rivier in vissers. Maar dan verandert het opnieuw, en het is eenvoudig een verzameling van allerlei beelden die allemaal naar hetzelfde verwijzen, wanneer we deze bomen zien. Over de boom aan elke kant van de rivier wordt in vers 12 gezegd:

> En langs de beek, langs de oever ervan, zullen aan deze kant en aan de andere kant allerlei vruchtbomen opkomen, waarvan het blad niet zal verwelken en waarvan de vrucht niet zal opraken. Elke maand zullen ze nieuwe vruchten voortbrengen, want het water ervoor stroomt uit het heiligdom. De vrucht ervan zal tot voedsel dienen en het blad ervan tot genezing.
>
> EZECHIËL 47:12

Dat doet ons denken aan Psalm 1, waar staat dat de man die godvruchtig is, die dag en nacht het Woord van God overdenkt:

> Want hij zal zijn als een boom, geplant aan waterbeken, die zijn vrucht geeft op zijn tijd, waarvan het blad niet afvalt; al wat hij doet, zal goed gelukken.
>
> PSALMEN 1:3

Ezechiël brengt eenvoudig bewoordingen uit Psalm 1 bijeen, die een beschrijving geeft van godvruchtige mensen. Deze bomen stellen de godvruchtigen voor, en de vrucht van hun leven voedt de wereld. De vrucht van de Geest in ons leven voorziet in de behoeften die op aarde worden gevoeld, en de bladeren zijn tot genezing van de volken. Nogmaals, wat ons leven voortbrengt, moet de geestelijke honger van de mensen in de wereld stillen. Het moet de volken genezen van de wonden die ze zichzelf door hun zondige patronen hebben toegebracht, en hen weer in een juiste verhouding brengen tot God en tot elkaar. Dit is, in een notendop, volgens mij de betekenis van deze passage.

Ik wil er echter op wijzen dat er in vers 11 staat:

> Maar de moerassen ervan en de poelen ervan zullen niet gezond worden: ze zijn aan het zout prijsgegeven.
>
> EZECHIËL 47:11

Met andere woorden, ze zullen dood blijven, zoals de Dode Zee nu is. De moerassen, de modderige plaatsen, de plaatsen waar de rivier niet met volle kracht stroomt, maar waar nog veel aarde is, nog veel van de wereld doorheen gemengd is. Daar is veel modder: de randgebieden.

Door de geschiedenis heen zal er een brede stroom van de Geest zijn die velen met zich meevoert en veel levens zegent en leven en vrucht geeft. Er zullen veel vissen uit deze beweging worden verzameld. Er zullen heel, heel veel mensen uit worden opgevist. Maar er zullen nog steeds plekken zijn waar de rivier niet de volledige vrijheid krijgt

om te stromen. De moerassen, de modderige plaatsen, de plaatsen waar mensen niet ontvankelijk zijn voor deze stroom, zullen even dood blijven als altijd. Ze zullen worden overgegeven aan het zout dat deze zee nu dood maakt.

32

De stad waar de Heere woont

De verzen 13 tot en met 23, en ook het volgende hoofdstuk tot en met vers 29, beschrijven voornamelijk de toewijzing van land aan de verschillende stammen van Israël. Ik zal niet proberen op de betekenis daarvan in te gaan, want ik heb er nauwelijks iets interessants over te zeggen. Maar in vers 30 van het laatste hoofdstuk staat:

> Dit zijn de uitgangen van de stad: aan de noordzijde is de maat vijfenveertighonderd el. De poorten van de stad zullen overeenkomstig de namen zijn van de stammen van Israël: drie poorten naar het noorden: één de Rubenpoort, één de Judapoort en één de Levipoort.
>
> EZECHIËL 48:30-31

De reden waarom ik dit vers voorlas: de poorten van de stad dragen de namen van de stammen van Israël. Zo draagt ook in Openbaring hoofdstuk 21, de verzen 12 en 13, het Nieuwe Jeruzalem, de gemeente die daar wordt beschreven, de namen van de twaalf stammen van Israël op de poorten. Dit beeld komt dus duidelijk ook terug in het Nieuwe Jeruzalem, in de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, niet in een duizendjarig rijk, maar in de nieuwe hemel en de nieuwe aarde in Openbaring.

Ook in vers 35:

> Achttienduizend el rondom. En de naam van de stad zal vanaf die dag zijn: DE HEERE is daar.
>
> EZECHIËL 48:35

Of in het Hebreeuws: Jehovah Shammah. De HEERE is daar. Jehovah Shammah. Dat is de naam van deze stad. Waar is de Heere? Hij is in Zijn volk.

> Of weet u niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, Die in u is en Die u van God hebt ontvangen, en dat u niet van uzelf bent?
>
> 1 KORINTHE 6:19

> Onderzoek uzelf of u in het geloof bent, beproef uzelf. Of weet u niet van uzelf dat Jezus Christus in u is? Of het moet zijn dat u op enigerlei wijze verwerpelijk bent.
>
> 2 KORINTHE 13:5

zei Paulus.

> Maar u bent niet in het vlees, maar in de Geest, wanneer althans de Geest van God in u woont. Maar als iemand de Geest van Christus niet heeft, die is niet van Hem. Als Christus echter in u is, dan is het lichaam wel dood vanwege de zonde, maar de geest is leven vanwege de gerechtigheid.
>
> ROMEINEN 8:9-10

God woont als in een tabernakel bij de mensen, in Zijn gemeente. De stad is dus de gemeente, want daar is God. De naam van de stad is symbolisch Jehovah Shammah. God is daar.

33

Vijf lessen over het Koninkrijk van God

Er zijn ongeveer vijf belangrijke lessen uit deze hoofdstukken die ik naar voren wilde brengen. Laat me je vijf punten geven die misschien bedoeld zijn, of misschien ook niet. Ik kan het niet zeker weten, maar ze zijn in de passages te vinden. Het gaat in

wezen om de principes van het Koninkrijk van God die in sommige aspecten van deze beschrijving zichtbaar worden.

Een van die principes is de volmaaktheid van Gods plan voor Zijn volk. Die is te zien in de symmetrie van de tempel. Er zit een enorme orde en symmetrie in de beschrijving van de tempel. Dat kan op zichzelf voor ons een beeld zijn van de volmaaktheid van Gods bedoelingen. Alles is in evenwicht, alles is volmaakt, alles is symmetrisch.

Ten tweede: de centrale plaats van aanbidding in het Koninkrijk van God. Het feit dat de tempel in het midden stond, en de enorme aandacht voor de details van de aanbiddingsrituelen in de beschrijving, zouden erop wijzen dat aanbidding een centrale plaats krijgt in het Koninkrijk van God. In het Koninkrijk van God neemt aanbidding een plaats van centraal belang in.

Ten derde is de blijvende aanwezigheid van de Heere te midden van Zijn volk een principe dat we hier zien. De heerlijkheid is in de tempel. De heerlijkheid keert terug. De Heere is daar. Jehovah Shammah. Het principe van Gods blijvende aanwezigheid onder Zijn volk wordt hier uitgebeeld.

Ten vierde: zegeningen die vanuit Gods aanwezigheid naar de dorre gebieden stromen, door het levende water dat we zojuist hebben bekeken. Een andere geestelijke boodschap van dit gedeelte is dat Gods aanwezigheid zegen zal laten uitgaan, in de Persoon van de Heilige Geest, naar de droge en dorre gebieden van de menselijke samenleving.

Ten vijfde: de ordelijke verdeling van taken en voorrechten, zoals die naar voren komt in de beschrijving van de taken van de Levieten en de priesters. Deze ordelijke verdeling van taken, ook die van de vorst, wijst erop dat God voor iedereen iets te doen heeft. Er zijn taken, functies en gaven in het lichaam van Christus, en God heeft aan iedereen taken toebedeeld.

Deze principes zijn heel algemeen. In zekere zin kunnen deze aspecten van de beschrijving worden gezien als beelden van die principes, als illustraties van die principes.

Daarmee sluiten we onze bespreking van het boek Ezechiël af.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- 1 Korinthe 6:19
- Ezechiël 43:10-11
- Ezechiël 47:1
- Ezechiël 47:9
- Ezechiël 47:12
- Openbaring 22:1-2
- Ezechiël 44:22
- Ezechiël 47:22
- Lukas 20:34-36
- 1 Korinthe 15:55
- Ezechiël 44:9
- Galaten 5:6
- 1 Korinthe 7:19
- Galaten 6:15
- Romeinen 2:28-29
- Galaten 3:24-25
- Ezechiël 40:38-39
- Ezechiël 43:18
- Hebreeën 10:5-7
- Hebreeën 10:8
- Hebreeën 10:9-10
- Hebreeën 10:12
- Hebreeën 8:13
- Ezechiël 44:10-14
- Ezechiël 44:15
- Hebreeën 7:11
- Hebreeën 7:12-13
- Hebreeën 7:18-19
- Psalmen 110:4
- Exodus 19:6

- Ezechiël 44:1-3
- Ezechiël 44:2
- Ezechiël 46:1-2
- Ezechiël 45:17
- Ezechiël 45:22
- Ezechiël 40:1-3
- Ezechiël 43:1
- Ezechiël 43:2-3
- Ezechiël 43:4-6
- Ezechiël 43:7-8
- Ezechiël 43:9
- Ezechiël 43:10
- Ezechiël 43:11
- Ezechiël 43:12
- Ezechiël 44:4-10
- Romeinen 11:17
- Openbaring 22:15
- Ezechiël 45:9-12
- Ezechiël 46:1
- Kolossenzen 2:16-17
- Ezechiël 46:16-18
- Ezechiël 47:2-3
- Ezechiël 47:4
- Ezechiël 47:5
- Ezechiël 47:6-8
- Ezechiël 47:9-12
- Openbaring 22:2
- Lukas 1:37
- Zacharia 14:8
- Johannes 7:37-39
- Mattheüs 4:19
- Psalmen 1:3
- Ezechiël 47:11
- Ezechiël 48:30-31

- Ezechiël 48:35
- 2 Korinthe 13:5
- Romeinen 8:9-10

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.